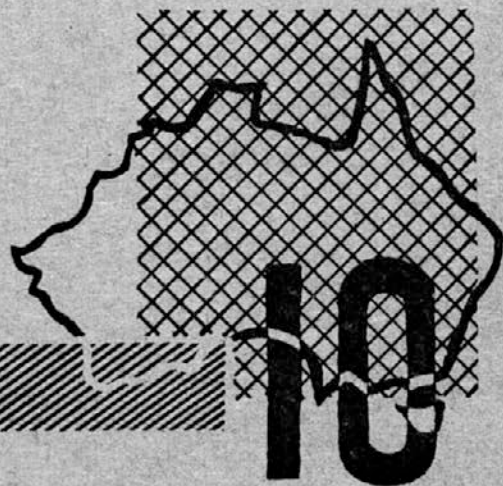

1961

3.

ALI MOREMO VIDETI V NJEM TRPEČEGA KRISTUSA?

10 LETO 10
MISLI

MISLI

(Thoughts)

Mesečnik za versko
in kulturno življenje
Slovencev v Avstraliji

★

Ustanovljen leta
1952

★

Urejuje in upravlja
P. Bernard Ambrožič
O.F.M.

Tel.: FA 7044

★

Naročnina £ 1-0-0
letno se
plačuje vnaprej

★

Naslov: MISLI
66 Gordon St.,
Paddington, N.S.W.

★

Tisk: Mintis Pty. Ltd.,
417 Burwood Rd., Belmore,
Sydney. Tel. 75-7094

KOLENDAR

April — Mali traven

- 1 S Velika Sobota
- ★ 2 N VELIKA NOČ —
Vstajenje Gospodovo
- 3 P Rihard
- 4 T Izidor
- 5 S Vincenc Ferer
- 6 Č Ivo, Krescencija
- 7 P Radivoj, Donat
- 8 S Albert, Julija
- ★ 9 N Bela, 1. povelik.
- 10 P Apolonij
- 11 T Leon Vel., Rada
- 12 S Julij I, papež
- 13 Č Kristian, Ida
- 14 P Valerijan
- 15 S Helena
- ★ 16 N 2. povelikonočna
- 17 P Anicet, Rudolf
- 18 T Apolonij
- 19 S Konrad
- 20 Č Klavdija
- 21 P Anzelm, c. učenik
- 22 S Soster in Gaj
- ★ 23 N 3. povelikonočna
- 24 P Jurij, Fidel
- 25 T Marko evangelist
- 26 S Klet, Marcelin
- 27 Č Peter Kanizij
- 28 P Pavel od Križa
- 29 S Robert, Pavlin
- ★ 30 N 4. povelikonočna

ČE SE PRESELJTE, sporočite:

Prejšnji naslov

Sedanji naslov

Ime in priimek

UREDNIK SPREJEMA
PRISPEVKE ZA APRILSKO
ŠTEVILKO DO
5. APRILA 1961

KNJIGE DOBITE PRI "MISLIH"

VEČNOST IN ČAS — £ 1-0-0.

Izbrani spisi umrlega dr. Odarja. Poučni in razmišljajoči članki. Zelo priporočljivo.

LJUBLJANSKI TRIPTIH — £ 1-0-0.

To izredno povest imamo spet v zalogi. Priporočamo.

S O C I O L O G I J A. — 3 zvezki po £ 1-0-0.
Odlično delo dr. Ahčina, že večkrat priporočeno.

TRI ZAOBLJUBE, krasna povest Janeza Jalna iz časov, ko so nastajale Brezje z Marijo Pomagaj. — 10 šil.

SLOVEN IZ PETOVIJE, zgodovinska povest Stanke Cajnkarja iz časov sv. Metoda. — 10 šil.

SOCIALNA EKONOMIJA, zadnje sijajno delo umrlega dr. Ahčina. Dobili smo novo zalogo in knjigo najtopleje priporočamo. £ 1-10-0.

ČLOVEK NA OBEH STRANEH STENE. Moderen roman, spisal Zorko Šimčič, izdala Kulturna akcija. — £ 1-0-0.

IZBRANI SPISI pisatelja Finžgarja II. zvezek. Roman "Iz modernega sveta" in več drugih novel — £ 1-0-0.

IZBRANI SPISI pisatelja Finžgarja I. zvezek: Dekla Ančka, Divji lovec itd. Vezana £ 1-0-0.

NA BOŽJI DLANI — £ 1-0-0.

Kociprov roman Slovenskih Goric iz časov nemškega navala. Velezanimivo!

DNEVI SMRTNIKOV. — Izbrane novele, izdala Sl. Kult. Akcija v Argentini £ 1-0-0

BARAGO NA OLTAR! — £ 0-10-0.

Ves pomen Baragov in vse delo za njegovo oltarno čast je popisano v tej knjigi.

PO SVETLI POTI. Poučna knjiga dr. Franca Jakliča. £ 1-0-0.

ZBRANI SPISI pisatelja Ksaverja Meška. Najnovejšo izdanje. PET zvezkov po £ 1-0-0.

DANTE: P E K E L. Izdala Slov. Kulturna Akcija v prevodu dr. Tineta Debeljaka. £ 1-0-0.

LETO X.

MAREC, 1961.

ŠTEV. 3.

VELIKA NOČ PA NI ČAS "VZDIHOVANJA"

IZ KRAJA P. V VICTORIJI je prišlo pismo: Tu Vam pošiljam eno pesem, ki se mení jako dopade, morda se bo tudi Vam. Lahko jo denete v MISLI.

VELIKONOČNI VZDIHI

V prsih gloda, srce vije,
solza lice mi oblije,
ko vračam v mislih se nazaj,
tja v ljubi moj domači kraj.

Saj je doma velika noč,
bilo nam lepo je nekoč,
ko iz domačih lin zvonjenje
oznanjalo nam je VSTAJENJE.

Velika noč, velika noč,
bila si lepa mi nekoč.
Prešlo je vse in k meni zdaj
se vrača le spomin nazaj.

Prešla je tudi vsa mladost,
prešla je volja in krepost.
Prej trdna volja v domovini
zdaj strta, zbičana v tujini.

Ivan Krivec.

se dala pesem razumeti in morda celo opravičiti. In to kljub temu, da imamo očitno pred seboj človeka, ki je tudi kristjan.

Na splošno pa taka solzavost in malodušnost, kot jo izraža zlasti zadnja kitica, za kristjana nikoli ni primerna — najmanj za veliko noč! In kar se tiče naših ljudi v Avstraliji: tudi če bi ne bili kristjani, bi se težko našel vzrok, ki bi tako počutje opravičil. Slučaj ali kaj je nanesel, da je prav v pričujoči številki MISLI na drugem mestu članek, ki ga je napisal rojak Ewald Kampuš. Berite in primerjajte! Boste kmalu razumeli, zakaj najdete te vrstice na uvodnem mestu pričujoče številke, kjer naj bi stalo — ker je to bolj ali manj velikonočna številka — vse kaj bolj "slovesnega".

Včasih je pa čisto navadna in oprijemljiva beseda bolj na mestu kot kakšna "slovesnost". — Ur.

"Gospod je s trpljenjem svojim svet odrešil. Preko gore trpljenja drži cesta v večno radost, preko gore smrti drži cesta v življenje. Upajte, koprneče oči! Ne kapljica plemenite krvi, iz čistega srca izlitate, ni kanila brez koristi! Korak, pod križem trepetajoč, je namenjen veselju naproti...

In z roko trdno vzdignil bom svoj križ:
bridkost je prag do večnega veselja
in smrt je le vstopnina v paradiz."

Ivan Cankar: Za križem

Vaš urednik ne ve, kdo je Ivan Krivec, in mu ni znano, v kakšnih okoliščinah je bil, ko je napisal to pesem. Morda v ječi, morda drugače v težkem dušnem ali telesnem trpljenju. Tako bi Misli, March, 1961.

PROTI PRAZNIKU VSTAJENJA

BLIŽALA SE JE JUDOVKA VELIKA NOČ — Pascha. Od vseh strani Palestine se zgrinjajo proti Jeruzalem množice ljudstva, hočejo ta največji praznik v letu preživeti v svetem mestu.

Ovce, ki so namenjene za daritveni zakol, blejajo. Vmes slišiš lajanje psov. Kriki poganjačev živine in vpitje trgovcev, ki se ženejo za dobičkom, niso najmanj glasni.

Nenadoma, za hip, preneha ves hrup. Toda prav kmalu vsa množica še bolj zahrumi. Kaj se je zgodilo?

Iz daljave zagledajo jezdeca, ki se bliža mestu sedeč na hrbtu oslice. Spoznajo ga — to je "novi prerok iz Judeje", Jezus Kristus. Množice se polasti nepopisno veselje. Niso še uverjeni, da je ta Jezus obljubljeni Odrešenik, jasno jim pa je, da je nekaj več kot navaden prerok. Zasluži, da ga bučno pozdravimo.

V hipnem navdušenju si slačijo plašče, z dreves lomijo palmove veje in mu z njimi pregrinjajo pot. V rokah drže oljčne vejice in kličejo: Hozana sinu Davidovemu! Blagoslovljen, ki prihaja v imenu Gospodovem!

Kako naj bo Jezus vesel te množice in njenega pozdravljanja? Saj že skoraj sliši, kako bo isto ljudstvo po nekaj dneh enako bučno klicalo: "Križaj ga! Križaj ga!"

Tako se je zgodilo. Na veliki četrtek je Iskariot izdal Gospoda, da je noč preživel v ječi.

Drugi dan so ga bičali, s trnjem kronali, slednjic pribili na križ.

Skozi vse te strahote je šel Gospod naproti svojemu VSTAJENJU. Njegove končne zmage ni mogla preprečiti nobena človeška nezvestoba, nobeno še tako podlo izdajstvo.

Dogodki pred 2000 leti se ponavljajo rod za rod, tudi v naših dneh ni drugače. Le zunanja oblika se sproti spreminja. Ali nismo med nezvestimi tudi mi? Molimo pred oltarjem: Jezus, tebi živim, Jezus, tebi umrjem... odidemo po opravkih, pozabimo na svoja zagotovila — izdamo ga kot ga je izdal Judež. Naša nezvestoba pa ne prinaša poraza Njemu, prinaša ga nam, če se ne razjočemo ob pogledu Gospodovem, kakor se je razjokal Peter.

Naj nas ne bega poplava brezboštva, ki ga je poln svet, ali se nam tako zdi. Zvestoba v veri je morda težka za mnoge, slabi zgledi jo skušajo omajati. Še težja je za one, ki prav zavoljo nje preganjanje trpe. In je mnogo preganjanja vernih tudi dandanes. Da bi preganjalci spoznali, da ne preganjajo bratov, preganjajo Kristusa. Ali so pozabili na to, kar je nekoč slišal Savel, pozneje Pavel: Savel, Savel, zakaj me preganjaš?

Tisti, ki s pomočjo milosti vztrajajo med slabimi zgledi in v preganjanju, pa živo verujejo: Taka je bila Kristusova pot, taka je naša pot do Vstajenja in ZMAGE!

PRI VSTAJENJU

KDO JE TA, KI VES PREVZET OD SREČE
PRED GOSPODOM POJE HVALNI SPEV?
SOLZNIH JE OČI, KOT BI IHTEL,
GLAS OB ALELUJI MU TREPEČE...

BOŽJI SIN, KI DOBER IN USMILJEN
JE S KRVJO POSVETIL KRIŽEV POT,
VE: TO VERNIH JE SLOVENCEV ROD,
OD ZIBELKE Z REVŠČINO MAZILJEN...

TU KLEČI PRED NJIM IN POJE, POJE.
O, SAJ V PESMI JE TAKO BOGAT —
V NJEJ BOGU SRCE ODKRIVA SVOJE,
POLNO VERE VANJ IN SVETLIH NAD.

STOPIL BO OČIŠČEN V NOVE BOJE,
NA VSTAJENJE ČAKAL IN POMLAD...

Ljubka Sorli

STARI TRG PRI LOŽU

V NEDELJO 20. nov. 1960 so v Starem trgu praznovali 800letnico, odkar se je ustanovila fara. Bila je lepa slovesnost. Dolgo pridigo je imel škof Anton Vovk in v bežnih potezah naslikal vernikom zgodovino njihove fare. Bodril jih je, naj še nadalje ostanejo zvesti svoji farni cerkvi — in 23 podružnicam — kakor so bili njihovi predniki skozi toliko stoletij.

Zanimivo je med drugim, kar zgodovina ve povedati o enem starotrškem župniku in enem kaplanu. Fara je imela sicer dolgo vrsto omembe vrednih dušnih pastirjev, ali ta dva sta zares izredna.

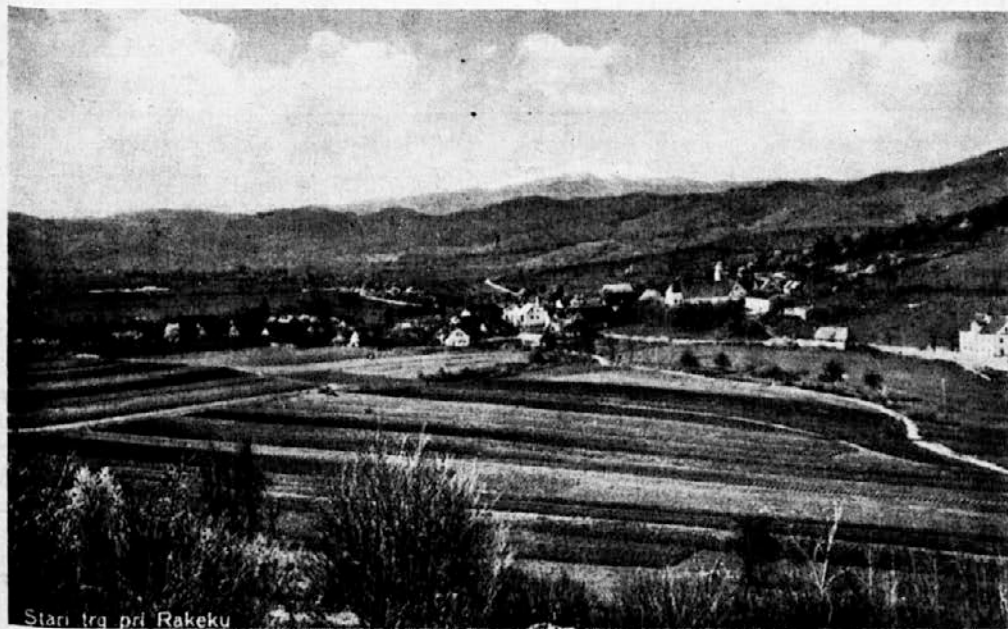
Nekaj pred letom 1500 je župnikoval v Starem trgu Ljubljančan Jurij pl. Slatkonja. Po svojem plemenitaškem stanu je imel daleč po svetu odlične zveze. Postati je imel škof v Istri, pa se je nekaj zapletlo. Odšel je na Dunaj in postal vrhovni kapelnik cesarskega pevskega zbora. Zaslovel je po vsej Evropi. Leta 1513 so ga naredili za dunajskega škofa in je škofijo vodil do smrti 1. 1522. Pokopan je v cerkvi sv. Štefana. Svoj priimek — Slatkonja — je izvajal iz slovenskih besed "zlat konj" in je imel v svojem škofovskem grbu res zlatega konja. Najbolj zanimivo je pa morda to, da je vse življenje ostal župnik v Starem trgu, upravljal je pa faro po namestniku.

Od leta 1821 do 1824 je kaplanoval v Starem

trgu Kamničan Bernard Smolnikar. Silno nadarjen mož, pa je svoje življenje strašno zavozil. Ko je zvedel, da metliški kaplan Friderik Baraga odhaja med Indijance v Ameriko, se je brž navdušil in jo mahnil za njim. Namesto da bi Baragu pomagal, mu je pa začel napravljati vsakovrstne sitnosti. O krščanstvu je imel svoje posebne pojme in je hotel učiti samega papeža. Ker se papež seveda ni zmenil za njegove nauke, je Smolnikar izključil papeža iz Cerkve — ne obratno! Smolnikarja ni bilo treba izključiti, sam se je izključil in končno ustanovil nekako komunistično versko sekto, ki je nekaj časa napravljala precej zgage v Ameriki. Končno je vse skupaj propadlo, nesrečni bivši starotrški kaplan je pa umrl osamljen in do konca zmešan eno leto za Baragom — o božiču 1869. Kako čudno vsak po svoje — Baraga in Smolnikar!

Po teh in takih zgodovinskih drobcih je škof svojo pridigo zaključil z naslednjimi besedami:

"Zahvala in priznanje vam, dragi starotrški farani, ki ste zvesti potomci svojih prednikov, ki po njihovi trdni veri živite, ki posebej svojo farno cerkev ljubite in zanjo veliko in radi žrtvujete. Pokazali ste to v prav bližnji preteklosti. Zunanaj in znotraj ste več cerkva, posebno farno, prenovili in okrasili. Te dni ste pa v duhovni obnovi še svoje duše oprali, da ste se za današnjo slovesnost kar najlepše pripravili. Na ta način boste ohranili sloves svoje dobre in verne župnije, kar je pri vaših slavnihih prednikih vedno bila."

Stari trg pri Rakeku

Bazilij tipka

NEKAKO DO SREDE TE TIPKARIJE sem prišel, potem pa je papir obtičal v stroju za dolge tri dni. Ni bilo mogoče najti časa in ni. Upam, da bo urednik oprostil zamudi in še ne bo prepozno. Bom kar raje končal — pa drugič kaj več!
(Na žalost: PREPOZNO! — Ur.)

VELIKONOČNI PROGRAM

MELBOURNE: Velikonočno spovedovanje na veliko soboto (1. aprila) od 3 — 5 popoldne in od 7 zvečer dalje v cerkvi sv. Frančiška (St. Francis' Church) v mestu (Elizabeth & Lonsdale Sts.) — **Blagoslov velikonočnih jedil** na veliko soboto ob dveh popoldne v naši hišni kapeli sv. Antona, Padua Hall, Kew. — **Slovenska maša** na velikonočno nedeljo ob 11 uri dopoldne, St. Louis Church, Burnley.

ST. ALBANS: Spovedovanje na veliki torek (28. marca) od 7:30 zvečer dalje. **Pete litanijske**

blagoslovom na veliko nedeljo ob petih popoldne.

GEELONG: Prilika za **velikonočno spoved** na veliki četrtek (30. marca) od šestih zvečer dalje v cerkvi sv. Družine (Holy Family Bell Park).

BALLARAT: Spovedovanje na veliki petek (31. marca) od 1 — 3 ure popoldne in po pobožnost vel. petka v stolnici sv. Patrika.

MORWELL (Gippsland): spovedovanje na veliko sredo ob sedmih zvečer v cerkvi Srca Jezusovega.

ADELAIDE, S.A.: Slovenska maša na cvetno nedeljo (26. marca) ob štirih popoldne v cerkvi Srca Jezusovega (Sacred Heart church Port Road, Stop 7, Hindmarsh). Spovedovanje od dveh dalje.

Veselo alelujo vsem!

P. Bazilij

EURAM

in cestitke p. Baziliju

“EURAM” JE USTANOVA v Združenih državah, ki si je postavila za cilj: rezpečati kolikor mogoče veliko slovenskih knjig — **prevedenih v tuje jezike**. Znano je, da se med vsemi Slovenci najbolj bavi s prevodi slovenskih knjig v tuje jezike dr. Ferd. Kolednik. On je tudi predsednik ustanove EURAM, ki ima svoj sedež v Columbusu, Ohio. Drugi sodelavec je prof. Edi Gobec.

EURAM je skrajšano iz treh angleških besed: EUROpean-AMERICAN-Books. Razpečava slovenska literarna dela, ki so prevedena v angleščino, francoščino, laščino, nemščino itd. Največ je Jurčiča, Finžgarja, Jalna in še nekaj drugih.

Prav te dni se je v tej imenitni zbirki prevodov iz slovensščine znašel tudi p. Bazilij, nam dobro znani TIPKAR v Melbournu, čigar TONČEK IZ POTOKA (nam enako dobro znan!) je izšel v nakladi EUROMA preveden v francoščino. V knjigi je, kot čitamo, tudi dosti lepih slik iz Slovenije, ki jih je EURAMu posodila v ta namen SLOVENSKA DRŽAVA v Torontu.

Našemu TIPKARJU — iskrene cestitke!

SLOVENSKI CERKVAR V ZAHODNI AVSTRALIJI

Dr. Ivan Mikula

"NA SVIDENJE VSAKO LETO!" Le s tako obljubo so me Slovenci pustili tik pred božičem 1957 iz Perth. Obljubo sem doslej izpolnjeval. Rojaki v Perthu in v prostrani W.A. pa se menda poigravajo z nezadovoljnostjo, ker že kar predzno terjajo: "Vrniti se morate med nas vsakega pol leta, saj se samo ob vaših obiskih zberemo okoli naše Marije Pomagaj in imamo svojo božjo službo. Saj se samo tedaj najdemo na sestankih in zabavah."

A Perth je daleč, daleč. Z vlakom sem že tretji dan na poti. V Albury sva se na postaji srečala z g. dr. Z. Hribarjem. V Melbournu me je gostoljubno sprejel p. Bazilij; vodil me je do g. Hojnika, kjer sem dobil v popotno torbo okusne spominke mesarske umetnosti; dalje me je vozaril do dr. Mihelčičevih, mojih nekdanjih župljanov v Hodišah na Koroškem v tistih nemirnih povojnih begunskih letih. Dr. Franc Mihelčič me je stresel na postajo in v vlak, sam ves zagnan med svojo službo prvega direktorja plovne družbe "Sitmar", družinskimi, dolžnostmi, ter poavstraljenju svojega pravnega študija na univerzi. Sledila je za vožnjo iz Sydneya druga noč dremanja na vlaku skozi soparno poletno noč. V Adelaide sta me gg. Dežman in Jesenko tovorila, da sem v malo urah mogel videti vsaj nekaj rojakov: Dr. Frankove, Šubiceve, Flajnikove, i. dr.; smem še omeniti gospo Marijo Zaj, ki je istočasno vršila dva poklica, gostoljubne kuharice in skrbne šivilje, da se na vzhodu dobljene rane ne poneso na zahod...

V Adelaideu je šele četrтина poti od Sydneya do Perth za mano. Perth je še daleč, daleč hitim tja z brzim avijonom. Kratek pogled na razbeljeni poletni Adelaide, na suhi sivi Port Lincoln, na leskeče se morje. Pogled na neusmiljeno življenjemorno puščavo zastirajo bele megle, kot morje brezmejne, lahko se zibajoče. Nebrojne bele meglice zopet sličijo ogromni čredi ovac, medtem preštevam in beležim svoje rojake v zahodni Avstraliji.

Saj smo povsod v božjih rokah, na zemlji, na morju, na planinah... Najbolj trdno pa menda visoko v zraku, nad višino najvišjih gorskih velikarov. Tam ostane samo še mogočna roka božja, da se smeš opreti na tehniko. Brevir, molek, podobica Srca Jezusovega ali Marije Pomagaj zadobi v

Misli, March, 1961.

rokah zračnega potnika večjo vrednost od zlata in draguljev.

Gledam na uro. Pa tega sončnega dneva in brzega poleta še ne bo konec! Tedaj napove mikrofon: "V pol ure pristanemo v Perthu, sedaj je sedem". Seveda, pozabil sem uro pomakniti nazaj za dve uri, zato sem hotel imeti sončni zaton pre-zgodaj! Sedaj je sonce padlo za megleno plast. Nato se spustimo niže, pod megleni strop. Tedaj se v zlatem plašču razgrne Indijski ocean, sonce nocoj vanj zahaja vdruči. Vedno smo hiteli s soncem, potem nam je prvič zatonilo v megli, sedaj drugič v morje. Za nami se vali mrak, nanj pritiska noč. Tam doli se bliščijo saline, reke, jezera, komaj požete planjave, sončni zaton jim izpije svetlobo. Kalamunda griči opašajo Perth, zahodno obrežje sili v morje, v loku se spuščamo niže, vse luči pristanišča, veleresta in letališča sredi busha zažare, ne nam, ampak nóči za sprejem in v pozdrav, ali pa v odpor...

V Perthu, po vsej W.A. je nastopila huda vročina. Stanovitno se je dvigala nad 100°, celih deset dni je nihala med 105 in 113°, komaj parkrat smo šli na beach. Peneči se valovi, v oseki in plimi se boreči z bregom in plavači, so dajali prijeten hlad, a na pesku je odzgoraj žgalo sonce in odspodaj vročina. Noči so bile ob razmaknjenih oknih, vratih, stenah in vseh mogočih preprih vlažnovroče, kot jih z vremenom stalno nezadovoljni Sydneyčani ne poznamo. Perthu in južnoza hodnemu kotu "zlatega zapada" se pozna, da je točen zémljepisen opis: Otok med puščavo in morjem. Tembolj moramo ceniti marljivo podjetnost prebivalstva in razgibanost naših slovenskih rojakov. Lepo in trdno drugo domovino so si zgradili, lične domove sredi bogatih vrtov, kot prava narodna žlahta so med seboj rodbinsko in prijateljsko tesno povezani, složen narod bratov in sester. Svojemu napornemu delu in trudu prosijo božjega blagoslova, zabavna družabnost, vesela pesem, hladen požirček, poskočni valček ob zvočni harmoniki — vso to in še kaj več jim počitek in življeje sladki.

Tri nedeljske božje službe smo obhajali v prostrani najbližnji cerkvi St. Mary's v Leederville, kjer se vitek zvonik dviga nad gričem in jezer-

Dalje str. 71

V OBLAKIH MED SYDNEYEM IN MELBOURNOM -

kaj je povzročilo nesrečo?

I.

TA ZGODBA NI OD DANES ali od včeraj. Dogodila se je 21. marca 1931. Pretresla je Avstralijo do mozga, potem je šla počasi v pozabo in za dolgih 27 let ostala skrivnost. Ob 30letnici ne bo odveč, če jo zopet povemo.

Letalu je bilo ime I. "THE SOUTHERN CLOUD". Imelo je tri motorje, največja hitrost mu je bila 94 milj na uro. Nositi je moglo težo 10,225 funtov. Ni imelo radia in nobenih inštrumentov, ki bi se pilot v temi ali megli po njih ravnal. Letalo je bilo Fokker monoplan, tudi za tiste čase precej primitivna reč.

Pilot Shoebridge je pa bil v svoji stroki prvi mojster. Do tistega dne je preletel že 4600 ur, ni se bal frčati pod velikim mostom v Sydneyu, ki sicer tedaj še ni bil dovršen. Res je bilo tisto jutro vreme kaj slabo, toda tak pilot se zlepa ne ustraši poleta iz Sydneya v Melbourne. Vestno je pregledal časopisna poročila o vremenu, drugih ni kaj prida imel. Lepega dne niso obetali, da bo pa med poletom zadel na vetrove, ki drvejo po 80 milj na uro, ni bilo nikjer zapisano.

Brez slabih slutenj so odleteli z letališča Mascot in se usmerili proti Melbourne. Poleg pilota je bil še izvežban pomožni pilot, potnikov je bilo vseh samo šest. Odleteli so zjutraj ob pol devetih, nad Mittagongom so jih ljudje videli med oblaki, Melbourne jih pa ni dočakal. Prav tiste ure je iz Melbourne v Sydney potovalo letalo THE SOUTHERN SUN. Po navadi sta se letali srečali in drugo drugo opazili, tisto jutro pa nič.

II.

Ko v Melbourne niso dočakali letala, ne ob času in ne po morebitni zamudi, so seveda dvignili alarm. Začelo se je poizvedovanje in iskanje na debelo. Nad tisoč iskalcev se je razkropilo po pokrajini, ki je imelo letalo frčati nad njo, v zrak se je dvignilo 20 letal. Z največjo natančnostjo so uradno preiskali nad 40,000 kvadratnih milj sveta, privatno pa sam Bog ve koliko. Toda bilo je vse zaman, za izgubljenim letalom nobene sledi.

Pač so se javljale priče, ki da so videle letalo tam in tam, slišale njegovo brnenje v tej ali oni smeri — celo prav nad melbournškimi predmestji se je baje pojavilo. Uradni preiskavi vsi ti pričevalci niso mogli koristiti, pa naj je bilo res, kar so zatrjevali, ali pa le živa domišljija — letalo se ni dalo odkriti.

Iskanje so uradno zaključili 30. marca z izjavo, da je nadaljnje iskanje brez pomena, ker zdaj gotovo nihče od potnikov ne more biti več živ. In časopisi so dostavili: Zelo verjetno je, da bo usoda letala in potnikov ostala za veselej nepojasnjena.

In tako se je tudi zdelo — do leta 1958. To leto je pa stvar pojasnilo, vendar komaj napol.

III.

Thomas Souter, zaposlen pri delih v Snowy Mountains, je rinil v džunglo jugozahodno od Cabramurre, da bi si kot fotograf amater našel izrednih prizorov za svojo kamero. Zašel je v goščo, kamor verjetno ni še nikoli stopila noga belega človeka, morda niti aborigenova ne, dasi komaj 7 milj od imenovanega kraja. Začuden je obstal. Naletel je na ostanke nekakega letala, ožgane, razbite, zarjavele, napol pokopane v kamenitem svetu. Med okorelim ogrudjem so poganjala mlada drevesa do 20 čevljev visoko. Pozneje je povedal: Če bi bil ostal ali zavil v drugo smer le 5 metrov poprej, bi ne bil ničesar opazil...

Seveda so takoj napravili uradno preiskavo. So tudi brž zaslutili, da ne more biti kaj drugega — tu je torej pokopano letalo "THE SOUTHERN CLOUD". Ostankov je bilo še vedno precej, samo človeških kosti za štiri vedra. Pilotovi čevlji so bili še nestrohnili, enako kosti njegovih nog v njih. V neki termo steklenici je bilo še nekaj tekočine. Ena sama ura je bila še toliko nepoškodovana, da so videli, koliko kaže: 1.15. Toda kdo ve, če se je ura ustavila točno ob padcu letala, ali pa prej ali potlej? Našli so tudi en rožni venec. Najvažnejša najdba je pa bila kovinasta ploščica z napisom: Clyde C. Hood, Capital Theatre, Sydney. Da je bil ta mož med potniki, je bilo splošno znano. Tako ni moglo biti več dvoma, da je vzel v tisti džungli svoj konec THE SOUTHERN CLOUD — 200 milj od Sydneya na svojem poletu v Melbourne 27 let poprej.

Zakaj? Po kakšnih poizkusih? Kako da prav tam? Ob katerem času?

Vsa ta in taka vprašanja so še vedno skrivnost.

cem. Daleč naokrog se čuje mili zvon iz visokih lin in pozvanja v največ slovenskih domov v Perthu in okolici. Tam je 1959 zažupnikoval vsem Slovence, Hrvatom, Italijanom prijateljsko vdani g. prelat mgr. Albert Langmead, poprej 20 let župnik v Osborne Parku, kjer smo se poprej Slovenci zbirali k božji službi, k procesijam, zabavam. Tam smo 8. dec. 1957 slovesno ustoličili našo Marijo Pomagaj. Mgr. Langmead je Slovence povabil, naj osredotočijo svoje cerkveno in družabno življenje v njegovi novi župniji Leederville.

Slovenskim družinam v Osborne Parku je Marija Pomagaj posebno draga. Zato sem jim hotel prihraniti žalost slovesa in tudi nobenemu rojaku bi ne prisojal, da bi zlahka selil Marijo Pomagaj. Zato sem naprosil avstrijskega Maksa, da sva neopaženo prepeljala tihega sobotnega večera 14.1. milostno podobo v Marijino cerkev v Leederville, večerni zvon je v pozdrav in poklon pozvanjal Ave Marijo! Okrog naše Marije Pomagaj smo se v novi cerkvi takoj udomačili in radi zbirali, kot da nikdar ni bilo drugače. Kjer je Marija Pomagaj — Slovencev Kraljica, tam smo njeni zvesti otroci srečno doma!

Tako smo naši Materi povedali v pesmi in molitvi in v — pridigi, zahvalni pridigi, prav zares! Tam v daljnem Brisbanu je bil avto, brsteča dru-

žinica in duhovnik v njem, razbit v težki prometni nesreči... vozili smo se od razvitja zastave Marije Pomagaj. Ali smo res samo po naključju ostali nepoškodovani?! Zastavonoša Branko, ki se nikoli ni branil Marijine zastave v Sydneyu in jo častno nosi pri naših procesijah, se je vozil po strmi poti iz Wollongonga koncem minulega leta. Voz zdrkne preko obronka, strmoglavi v globel, prevrnjen na streho obvisi na skali. Branko in prijatelji so nepoškodovani. Naročili in obhajali so v St. Patrick's, Sydney, sv. mašo Mariji Pomagaj v zahvalo... "In tu v vašem Perthu", je pridigar nadaljeval, "pred vašimi očmi je Marija pravkar izpričala svojo materinsko pomoč. Vsi poznate ogromne kamnolome v Wannaru, vam vsem je drag znanec in prijatelj delavni Johnny, nada in oprca staršev, vsa družina je tu z nami zbrana v pobožni zahvali pred Marijo Pomagaj. Radio in tisk vam je prinesel poročilo in sliko velike nesreče v kamnolomu. Iz zasutega in stisnjene kamijona se je Johnny preril skozi skale, tekel milje daleč klicati na pomoč na kraj nesreče, potem se je zgrudil. Pozdravljen je ohranjen svoji družini in nam — mladi častilec Marije Pomagaj!... Med nami je še druga ugledna družina, mogla bi se danes pripeljati z najboljšim lastnim vozom, pa je morala zaprositi prijateljsko družino za lift do cerkve. Največ je pred leti prispevala za to našo milost-

Dalje str. 75

Slavko Tajnšek je lani iz Perthu s soprogo Romano obiskal starše na Gornjem Štajerskem. Letos na zadnji dan januarja sta oče Jožef in mati Marija slavila zlati poročni jubilej. Slika kaže poleg veselih zlatih poročencev tudi obilico lepih darov, ki sta jih prejela od številnih sinov in hčera,

Misli, March, 1961.

razkropljenih po raznih deželah. Nekdaj so živeli vsi skupaj na domačiji v Velenju v ljubki Savinjski dolini.

Tudi MISLI kličejo svojima naročnikoma v daljni deželi: NA MNOGA LETA!

RAPOTEC

P. Bernard

ZADNJIČ SEM ZAPISAL, da se je “obrnilo”, pa tisti obrat ni bil nič proti temu, kar se je “obrnilo” medtem. In vendar sem izrekel čestitke — kaj naj napravim zdaj? Tisoč čestitk bi komaj zadostovalo.

G. Stanislav Rapotec je je s svojo sliko “MEDITATION ON GOOD FRIDAY” na razstavi religiozne umetnosti v Sydneyu odnesel prvo nagrado. To je zgodovinsko dejstvo, ki se ne da utajiti, pa naj kdo sodi o njegovi umetnosti tako ali tako. In res — zelo različno sodijo in sodimo. To še nikakor ni usodno. Dejstvo je, da je naš človek stopil v ospredje med avstralskimi umetniki in je to dosegel, ker je mož “neukrotljiv” — indomitabile — kot je zapisal eden njegovih avstralskih ocenjevalcev. To drži.

Ne vem, koliko naših ljudi si je ogledalo njegovo nagrajeno sliko. Še manj vem, kaj so tisti, ki so jo videli, ob njej in o njej mislili. In kaj — o g. Rapotcu.

Podpisani je sliko videl, pa bi težko povedal, kako je vplivala nanj. K sreči mu je pa istočasno prišlo pred oči, kar je napisal pisatelj Karel Mauser o pesmih Vladimira Kosa, ki misijonari na Japonskem in — poje. In se je začuda vjelo. To rej:

MOHORSKE KNJIGE

Kar hitro so pošle! Dobro znamenje, da rekordno število 300 letnih darov ne zadostuje. Moramo na 400!

Nova pošiljka prihaja. Z njo prihajajo tudi doplačilne knjige kot “Mojca bere” — za naše otroke, da se vadijo in izpopolnjujejo v mili materinščini — ter prekrasna knjiga “Kristusovo življenje”, ki ji doslej ni para v našem tisku.

Mnogi novi mohorjani pogrešajo prvi del Mauserjevega romana “Ura s kukavico”. Naj le pišejo ponj, kmalu bomo mogli postréči. Marsikdo je obžaloval, da letos nimamo pratike. Tudi s to bomo mogli kmalu postréči, saj tudi “Nova družinska pratika 1961” z barčico iz Trsta po morju v Avstralijo plava...

Dr. I. Mikula — BU 6230
Convent S. Heart
Rose Bay, N.S.W.

MAUSER O KOSU

“Posebnost zase je pa gotovo spet Vladimir Kos (v letošnjem ZBORNIKU), ki gre tebi nič meni nič svojo pot. Še vedno premisslujem pot tega svojega starega znanca iz študijskih let. Čudnega slovenskega samosejca, ki gre v svoji abstraktnosti od vseh najdlje. Zdi se mi, da je v besedi prehitel že Picasa v sliki in da gre že po takih potih, da mu mi, vsakdanji ljudje, že ne moremo več držati koraka. Nočem soditi, po pravici pa rečem, da manem oči, ko berem njegove verzé. Včasih ne ujamem več misli, čeprav bi jo rad, in so me tudi njegovi verzé iz Japonskega zmedli in spravili v zadrego. Umetnost ima pač tisoč obrazov.”

JAZ O RAPOTCU

“Posebnost zase je pa gotovo spet Stanislav Rapotec (na letošnji BLAKE razstavi), ki gre meni nič tebi nič svojo pot. Še vedno premisslujem pot tega svojega novega znanca iz prvih avstralskih let, čudnega slovenskega samosejca, ki gre v svoji abstraktnosti od vseh najdlje. Zdi se mi, da je v sliki prehitel že Kosa v besedi in da gre že po takih potih, da mu mi, vsakdanji ljudje, že ne moremo več držati koraka. Nočem soditi, po pravici pa rečem, da manem oči, ko gledam njegove slike. Včasih (?) ne ujamem več misli, čeprav bi jo rad, in so me tudi njegove slike na samostojni razstavi zmedle in spravile v zadrego. Umetnost ima pač tisoč obrazov.”

Na isti razstavi religiozne umetnosti, v oddelku za kipe, se je letos (menda prvič) pojavil drug Slovenec, kipar Milan Vojsk, ki živi s svojo družino v Enfieldu. Razstavil je troje del. Njegova “darujoča” Madona, izrezljana iz lesa, je izredno lepa in mora na prvi pogled ugajati, ob “Zadnji večerji” pa spet ne veš, kaj bi rekel. Vse pa kaže, da bo Avstralija še marsikaj videla tudi iz delavnice tega našega umetnika — in ni z njo.

VESELO ALELUJO

voščijo

vsem naročnikom, bralcem in prijateljem

MISLI

SLIKA JE MNOGE GANILA

PRIČUJOČO SLIKO JE OBJAVIL dne 30. jan. 1961 svetovno znani tednik NEWSWEEK. Pod njo je bil napis: **Kaos v Afriki: Stradajoči otroci čakajo na kupico mleka.**

Poznejša številka imenovanega tednika prinaša nekatere odmeve med bralci. Gotovo jih je dobil še mnogo več, le nekatere je objavil, kakor sploh vedno le nekaj pisem objavi. Oglejmo si jih!

"Tista slika stradajočih otročičev v Congu je resničen odpiral naših oči, spoznanja in src. Otročiček na levi predstavlja najbolj pretresljiv prizor, ker jih je kdaj prišlo pred moje oči. Ko bi bil samo en otročiček v takih okoliščinah! Toda v resnici je le simbol vseh lačnih otrok po širnem svetu — K. Frost, Meridian, Idaho."

"Tisoč in tisoč besed v dnevnem tisku o Congu je že šlo mimo mojih oči, vendar me nobeno še tako žalostno poročilo ni tako oplazilo, kot ta slika. Ne spuščam se v puhlo sentimentalnost, razmišljam o enem: vsa mizerija vesoljnega sveta je stisnjena v to vsega usmiljenja vredno drobno skupinico. — M. J. Finley, Chicago, Ill."

"Več pove ta slika, kot vsi članki, ki jih bemo. Kako je prizadet poedin človek v zmešnjavah Conga, nam slika nad vse boleče pokaže. Upam, da so mnogi bralci z občutkom pogledali

na tistega malčka na levi — trebušček napihnjen od praznote, nožice sama kost, obrazek z rokami zakrit. Ali se morajo umori nedolžnih res nadaljevati iz roda v rod? — G.M. Mundel, Waverley, Pa."

"Nobena slika me še ni tako pretresla kot ta. Pogledam svoje zdravo in lepo rejeno 5 mesecev staro dete, potem tistega malčka na levi, pa začutim, da moram nekaj napraviti tem siromačkom v pomoč. Iz vsega srca upam, da bo slika pretresla še druge, kot je pretresla mene. Mi Amerikanci se kratkomalo ne zavedamo, kako dobro nam je. Ali je kje kakšna organizacija, ki se je zavezla za pomoč stradajočim v Congu? — Mrs. Thomas O'Connell, Bellingham, Wash."

Na tu gori stavljeno vprašanje odgovarja urednik NEWSWEEKA:

"Več organiziranih skupin zbira pomoč gladujočim v Congu. Med drugimi: Ameriški Rdeči Križ, Church World Service, National Catholic Welfare Conference (NCWC), United Nations Congo Famine Relief, in Congo Protestant Relief Agency."

Za nas pa velja: Tudi če ne vemo, kam bi kaj poslali za direktno pomoč lačnim v Congu, lahko darujemo za katerokoli dobro stvar s pravi namenom, pa bo Bog obrnil tudi v korist potrebnim v Congu. Saj so oni, kot je zapisano v enem gornjih pisem, samo "simbol" za tisoč in tisoč potreb na tem božjem svetu. Ur.

Z Vseh Vetrov

ČASOPISI V JUGOSLOVENSKIH jezikih, ki izhajajo v zunanjem svetu, ne smejo v Titovino, ker "očitno predstavljajo tujo propagando". Tako smo imeli priliko brati v februarški številki MISLI po poročilu v KLICU TRIGLAVA. Vendar bodo izjeme tudi v tem pravilu, se nam zdi. Taka "častna" izjema je vsekako v Sydneyu izhajajoči mesečni časopis "Jugoslavensko Australski List". Pardon, to je le njegov podnaslov. Pravo ime, z velikimi črkami natisnjeno, mu je: YUGOSLAV AUSTRALIAN JOURNAL. Kako vemo, da je ta list izjema v zgoraj omenjenem smislu? Prinaša priznalna pisma od prejemnikov tam preko, na primer iz Zagreba in Makarske in še od kod. Če bi lista tam ne prejeli, bi ga ne poznali in bi mu ne mogli dopisovati. Toda zakaj je ta list tako častna izjema? Samo enkrat ga prelistaj, pa se bo posvetilo. To je bratec tržaškemu Novemu listu! Verjetno niti slika Slovenca dr. Mirana Lindtnerja, ki jo časopis prinaša na prvi strani, ne bo spremenila tvojega spoznanja. Če ga ne bo le še bolj utrdila?

TROJE VRST ZENSK je poznal ameriški milijarder Vanderbilt. Vse bi bilo dobro, če bi ne bil tega javno povedal. Ker pa ni znal držati jezika, je na nekem banketu prehitro zinil in si nakopal veliko zamere. Svojo misel je izrazil tako: V prvo vrsto spadajo tiste ženske, ki so lepe. V drugo tiste, ki so pametne. V tretjo vrsto pa vse ostale.

PAMETEN KANDIDAT pri volitvah za kongresnika v ameriški državi Alabama. To je neki John Berkes, ki je malo poprej prišel iz blaznice — ozdravljen. Na volilnih shodih je kazal ljudem uradno potrdilo, da ni več neumen, in je klical svoje protivne kandidate na korajžo: Pa naj kdo od njih pokaže pismeno potrdilo visokih oblasti, da ni blazen! Od vseh, ki se potegujemo za izvolitev, ga imam samo jaz. — Če je bil tudi res izvoljen, pa ni bilo v poročilu.

TITA IMAJO KITAJSKI tovariši, kakor znano, precej v želodecu. Obtožujejo ga, da da je komunističen odpadnik in da marksizem po svoje razlaga. Tito jim je odgovoril, da so prav rdeči Kitajci najmanj poklicani presojeti, kdo je pravi marksist in kdo ne. V svoji rdeči Kitajski počenjajo pod firmo marksizma in komunizma reči, da se zaradi njih Karl Marx v grobu obrača.

VEČ KOT 800 JEZIKOV govore afriški črnci, ki sedaj dobivajo več in več samostojnih držav. Med njimi so taki, ki delajo propagando za zedinjeno Afriko in neodvisnost od ostalega sveta. Ko pridejo na posvetovanja, se ne razumejo, razen če se poslužujejo jezikov svojih bivših evropskih gospodarjev.

TOPLE SAPICE, ki so v mrzli zimi pihljale iz Kremlja v Belo hišo in vsaj deloma tudi nazaj, se z bližajočo se pomladjo bolj in bolj ohlajajo. Kar je najbolj značilno — ohladil jih je vroči Congo, čeprav ne samo ta. Vročina v Congu ni samo od sonca, je tudi od politike, domače in svetovne. Združenih Narodov organizacija najbolj čuti to vročino, saj že kar gaga v njej. Če ne bo ta huda afriška vročina "Združene" — razdružila? Hruščeva in Kennedyja je že toliko razdružila, da Nikita ne misli več na romanje v Ameriko to pomlad, pa tudi Kennedyja v Moskvo ne vabi. Koliko je v tem škode, bo pokazala bodočnost. Zaenkrat lahko ugotovimo eno: ameriška policija se je globoko oddahnila, ko ji ne bo treba spet organizirati 40,000 mož za stražo nad dragocenim življenjem sovjetskega diktatorja.

GRAŠČINA MIRAMAR pri Trstu je o božiču slavila svojo stoletnico. Za božič 1860 se je vršila v grajski kapelici prva polnočnica, nekaj ur poprej sta se nastanila v gradu nadvojvoda Maksimilijan in njegova soproga. Nadvojvoda je preživel v gradu le dobra tri leta, toda takrat grad še ni bil dozidan, imel je le pritličje. Prvo nadstropje so dozidali šele leta 1871, ko je bil Maksimilijan že 4 leta mrtev. Zidava vsega gradu je stala 305,000 goldinarjev, kar bi menda zneslo danes nad 200 milijonov lir.

ECVADOR IN PERU, dve sosedni državi v Južni Ameriki, se že okoli 20 let prepirata za nekaj tisoč kvadratnih kilometrov zemlje ob reki Amaconki. Na tistem ozemlju živi le nekaj tisoč Indijancev, ki belih ne pustijo blizu. Tako dotična zaplata zemlje ne more obetati koristi ne eri ne drugi državi. In venimata na meji obe državi za "narodno obrambo" do stotisoč vojakov, ki se mrko gledajo, njih vzdrževanje pa izžema državne blagajne, ki bi lahko denar založile v sto drugač-nih in zares koristnih podjetij.

no podobo Marije Pomagaj; v Sloveniji je darovala za prekrasno obnovo kapele Marije Pomagaj na Brezjah. Nadebudni sin Franki, univerzitetni študent, ki vam ne bo zgrešil nedeljske maše, je ostal docela nepoškodovan v avtu, zadetem od predrznega šoferja tako hudo, da bodo poprave vzele tedne. Franki sam, starši in mi vsi, ali se ne bomo zahvaljevali še in še Mariji Pomagaj? In to našo otroško zahvalo bo Bog sam vrednotil in povračal kot nove prošnje za nadaljnjo Marijino pomoč!"

Nekaj novic

Naj na kratko natrosim nekaj novic iz Perth in zahodne Avstralije.

"Kaj dela Boris?" je vprašala gospa Darinka Golja starejšega sina Bogdana. "Boris gospodu Mikulu telefonira!" (Igral se je s telefončkom, božičnim darilcem). Mama vpraša: "Kaj pa telefoniraš, Boris?" "Vse, vse mu bom povedal!"... No, meni se to ne bo posrečilo, naj pa bo vsaj nekaj drobcev!

V mladi družini Supancovega Hanzija govori sinček že prve besede in namerja že prve korake v veliki svet. V družino mizarskega strokovnjaka Ivana Cireja se je priselila tretja hčerka. Družina Vinkota Tomazina je dobila drugega sinčka. Najbrž bo še kaj več naštevanja, menda Boris le ni vsega telefoniral... Bolj podrobno smo bili obveščeni: Mehanik Tomislav Burmaz iz Makarske je 5.6.1960 peljal pred oltar v St. Brigid, W. Perth, svojo izvoljenko Jožico Pikelj iz Celja; njuno življenjsko zvezo je blagoslovil Fr. Tom Tomič. Bilo srečno! V Manjimupu sta nesla k krstu botra Slavko in Romana Tajnšek tretjo hčerko Mirka in štefanije škrlec v Quinimupu, slovečem zaradi ogromnega drevja. Krščena je bila za Elizabeto. — Alma in Lucija Filipič sta botrovali v cerkvi St. Francis, E. Perth, 21.8.1960 rojeni Anici, drugi hčerki Toneta in Dore Etres; mala Mary je zelo vesela svoje e manjše setrice Anice... Mladoporočencema Aleksandru Donatti in Veri roj. Sfiligoj se je rodil prvenček, ki je bil v Leederville, St. Mary's, krščen za Roberta. Osebnost zanimiv je dan rojstva: 29. oktobra. Mogel bi biti moj in Poldeta Vuga ter Zigmuntovih dvojčkov Frankija in Milice "dvojček", ako bi se bili eni in drugi rodili eno leto, oziroma 56 let pozneje. Sedaj pa si sami bglite glavo, kolikeri in kakšni dvojčki smo. Če bi se vsi ujemali z Robertom, bi bili skoro petorčki! Zakaj skoro? Petorčki od štirih mater in očetov. Zamotana uganka. Najbolj razveseljiva novica v pogledu rojstev pa je brezdv-

Misli, March, 1961.

mno srčno zaželena hčerka Slavkova in Anice Tomšič v Osborne Parku, Vilma Marija, rojena 29.1.; veselo sporočilo smo slišali iz ust vzradoščenega očka na slovenski zabavi. Čestitamo staršem in bratom Ediju in Frankiju, ki sta pridna mašna strežnika!

Ne branimo se niti "večjega" prirastka. Tako je z "Oceanio" priplula iz Slovenije gdčna. Pepca Štrukelj, setra gospe Žnidaršičeve. Sorodniki in Hribarjevi so jo 30.1. v Fremantle prijazno sprejeli in pogostili na svojem gosposkem domu v Floreat Parku. Želimo obilo sreče v novi zemlji, kjer veljajo iste postave ljubezni in srca!

G. dr. Koce je sebi in marljivima hčerka zgradil lično vilo v Floreat Parku. Ob blagoslovitvi novega doma nedeljski popoldan 29.1. sem g. doktorju in poslancu prisrčno čestital na krasnem uspehu, pa tudi, da mu je pokojna gospa Stana vzgojila hvaležni hčerki, ki kljub težavnemu študiju (Manja na univerzi, Silva v High School) vzorno gospodinjita in oskrbujeta svojega preza-polenega očka.

Na univerzi v Perthu prednjačijo Slovenci. Manja Kocetova in Anica Jazbarjeva se pripravljata za profesorski poklic, Franki Hribar za farmacijsko kemijo, poleg pa prakticira kot kemist, Saši Zadnik polaga izpite iz matematike in fizike zelo odlično, naš doktorant v industrijski kemiji pripravlja svojo tezo. Malo nad 300 Slovencev v W.A. zmore 5 univerzitetnikov. Ako bi hoteli držati standard drugod, bi morali imeti v Sydneyu ali Melbourne vsaj po 50 študentov in študentk na univerzah. Slednjič ni društveno delovanje ali rovarjenje merilo kulturnosti naroda, ampak njegova mlada inteligenca! Tudi v High School se smemo v Perthu ali Kalgoorlie ponašati z večjim številom nadebudne mladine. Tako so dosegli lani najboljše uspehe Silva Koce, Mili Lunder, Lili Božič, Jerica Jazbar, Palma Racman, Martin Tomazin in drugih več. Naši rojaki v W.A. nimajo dohodkov, ki bi dosegali plače v vzhodnih državah, pa vendar žrtvujejo za boljše šolanje svoje mladine v neprimerno višji meri. Čast jim in mladini, hvaležni staršem s pridnim študiranjem!

Zalostne vesti se žal tudi vrivajo v sončno poročilo. G. Mario Sfiligoj je izgubil v domovini ob Soči kar dva brata, Franca in Henrika. G. Stanko Tavčar žaluje za svojo sestro Marijo Valerijo por. Širca; padla je 23.11.1960 v Pliskovici pri Sežani na lastnem posestvu v apnenično jamo. Najmlajšega brata gospe Anice Tomšičeve je pri pokladanju krme domači konj v ponorelosti udaril s kopitom k smrti; starši Tomšičevi pri Sv. Petru na Krasu so morali žrtvovati svojega sina-

Konec str. 91

Izpod Triglava

V SMLEDNIKU za Šmarno goro so imeli novo mašo. Novomašnik je bil domačin Janez Bobnar. Za duhovski poklic se je odločil šele v zrelem življenju, saj je dolga leta opravljal rokodelsko delo. Toliko bolj vesela ga je Cerkev, toliko bolj veseli verniki, ki so se v velikih množicah udeležili lepe slovesnosti.

V CELJU so ustanovili novo župnijo, ker je dosedanja postala odločno prevelika. Novi župniji so dali za farno cerkev kapucinsko, ki je posvečena sv. Jožefu, znana daleč naokoli. Tudi dušno pastirstvo v novi župniji so prevzeli kapucini.

NA VICU, v znani cerkvi sv. Antona, so popolnoma prenovili prezbitarij in postavili nov glavni oltar. Že dolgo vrsto let so razprajali o tem, da so ob gradnji cerkve leta 1908 napravili veliko pogreško, ker se glede glavnega oltarja niso držali arhitektovega načrta. Oltar je namreč stal prenizko. Zdaj je vse to popravljeno in vsa notranjost cerkve napravlja vtis, da je vsa nova, ne samo njen glavni oltar. Pravijo, da napravlja vtis katedrale. Novi oltar je 27. novembra posvetil škof Vovk.

BIRME se širom po Sloveniji zadnje čase redno in nemoteno vrše. Le to je zlasti za škofa Vovka neugodno, da se morejo birme vršiti samo ob nedeljah, ko otrokom ni treba v šolo. Ob delavnikih bi ne smeli k birmi. Tako mora škof imeti po dve ali celo tri birme na isto nedeljo in hiteti iz ene župnije v drugo. Povsod ga slovesno sprejmejo in ljudje prihajajo od vseh strani. Znano je, da škof trpi na sladkorni bolezni, vendar zmaga obilico dela, včasih laže, včasih teže.

FRANC SALEZIJ FINŽGAR, starosta slovenskih pisateljev, je dne 9. februarja 1961 slavil 90letnico življenja. Rodil se je 9. febr. 1871 v Doslovičah, župnija Žirovnica na Gorenjskem. Kakšne zunanje proslave so mu priredili, trenutno še ni poročil.

V ŠENTVIDU nad Ljubljano so na zemljišču, ki je nekoč pripadalo škofovemu zavodu sv. Sta-

nislava, zgradili "srbsko vas". V njej strnjeno nastanjajo Srbe, ki prihajajo v Slovenijo za služkom. To dejstvo podpira mnenje tistih, ki trdijo, da oblasti hočejo Slovenijo sistematično "pojužnjačiti".

NA LJUBLJANSKI UNIVERZI so številni dijaki iz južnih krajev prišli z zahtevo, naj jim profesorji predavajo v srbohrvaščini. Poročilo pravi, da so se slovenski dijaki — domačini — krepko uprli takim zahtevam.

DR. METOD MIKUŽ, dobro znani duhovnik iz časov partizanstva v gozdovih, zdaj predava na univerzi zgodovino "osvobodilnih bojev". Podoba je, da je duhovništvo pustil. V 9. zvezku Slovbiografskega leksikona, ki je izšel konec leta 1960, je dr. Mikuž opisal življenje in delo škofa Rožmana in generala Rupnika. Škofova krivda je v tem, pravi Mikuž, da se ni priključil revoluciji, ampak je postal **kontra-revolucionar**. In to v času, ko je velikanska večina naroda bila na strani komunistične revolucije... Zanimivo je, da uradni razlagalec "osvobodilne borbe" ne očita škofu Rožmanu izdajstva in podobnih reči, samo en greh mu pripiše: s komunisti ni šel! Po naše povedano se pa to pravi: škof je storil samo svojo najbolj priprosto dolžnost, ko ni potegnil s **komunistično** revolucijo. Preteto čuden škof bi bil, če bi bil ravnal po Mikuževih željah! Dr. Mikuž naj bo vesel, da mu ni bilo treba pisati za biografski leksikon takrat, ko so škofa Rožmana sodili na 17 let. Takrat bi bil pač moral — proti svoji vesti, kot zdaj vidimo — zapisati o škofu Rožmanu vse kaj drugega, ne samo to, da je pač bil — kontra - revolucionar... Upajmo, da bo Mikuž dovolj dolgo živel, da bo mogel popraviti tudi sedanjo svojo trditev: za komunistično revolucijo je bila "**velikanska večina Slovencev...**" "O joj!

CELO O RUPNIKU se Mikuž v biografskem leksikonu dokaj milo izraža. Kljub vsemu, kar je Rupnik storil, pravi Mikuž, "mu ne moremo šteti kot kvizlištvu, pač pa je bil Rupnik pravi kontra-revolucionar." Torej tudi Rupnika v glavnem samo ta greh teži, vsaj po mnenju dr. Mikuža. Kako se ta uradno-znanstvena in znanstveno-uradna izjava v leksikonu ujema z vsemi dosežaj veljavni uradnimi in neuradnimi izjavami o Rupniku — kdo nam to bo znanstveno-uradno razložil? Morja le dočakamo čase, ko bo Mikuž sam mogel to napraviti.

OBISK PRI PISATELJU KSAVERJU MEŠKU

Župnik Alojzij Vauti oskrbuje župnijo Sele na Koroškem, župnik Ksaver Meško župnijo Sele na Štajerskem. Vauti pripoveduje, kako je lani obiskal Meška. — Ur.

PO PLEBISCITU SE JE MEŠKO preselil v Jugoslavijo, da pastiruje v mariborski škofiji. Ostal pa je s Koroško v trajni zvezi. Vsa leta si je dopisoval z dr. Ivanom Lučovnikom, po njegovi smrti pa z dekanom Koširjem. Letos (1960) spomladi ga je ta hotel obiskati in je povabil še mene s seboj. Kapelski gospod Pavle je napregel svoj avto in na binkoštni ponedeljek popoldne smo prispeli na Prevalje. Tamošnji dekan Močilnik je v svoji prijaznosti bil takoj voljan spremiti nas v Sele k Mešku. Peljali smo se tja, dokler je bilo mogoče, zadnji del pota v hrib pa prehodili peš.

Malo proč od cerkve stoji skromno pritlično župnišče. Ko potrkam, mi veli prijazen glas: "Naprej!"

Vstopim in že mi stoji nasproti Meško.

"Sele pozdravljajo Sele!" je bil moj pozdrav.

Še me je po 40 letih poznal! A že so vstopili moji tovariši. Pozdravljanje in rokovanje ob veselem svidenju je bilo nadvse prisrčno.

★

Meško je kljub svojim letom še duševno iz-

MINISTRSKI PREDSEDNIKI britanskega "Commonwealtha" — med njimi avstralski Menzies — so se pravkar zbrali v Londonu na svoje redno posvetovanje. Videti je, da imajo pred očmi zlasti dvojno zadevo: Kako na novo urediti odnose Commonwealtha do UN — Združenih narodov — in kaj napraviti z Južno Afriko, ki je tudi članica Commonwealtha, pa mu s svojo umazano politiko do črncev ne dela časti. Kakor utege biti prva točka delikatna, je pa druga še toliko bolj. Pojavlja se mnenje, da je treba Južno Afriko iz Commonwealtha izključiti, ko si ne da nič dopovedati. Drugi pa pravijo: Potem bo še slabše. Kot je sedaj, vsaj nekoliko lahko vplivamo na neodjenljivega Vervoerda, če ga pa izključimo, kaj bo? Sicer pa — ali predstavlja članstvo v Commonwealthu zgolj kak ministrski predsednik ali ljudstvo dotične dežele? Ob teh in takih vprašanjih bodo verjetno hodili okoli problema Južne Afrike kot mačka okoli vroče kaše. Le kako in kdaj se bo ta kaša ohladila?

Misli, March, 1961.

redno čil, dobrega spomina, tudi telesno še dobro ohranjen, le noge mu pešajo, da more hoditi le počasi in s kratkimi koraki. In še opravlja svojo dušnopastirsko službo, le pri previdevanju bolnikov ga mora nadomestiti sosednji mlajši sobrat. Še čita, še piše. Nam trem Korošcem je vsakemu pokolnil zvezke izbranih spisov, ki jih je ravnokar prejel iz tiskarne. Razume se, da nam je v svoji gostoljubnosti postregel z vsem, kar je hiša premogla. Sam je v selski samoti in ne more dalje od doma, zato mu je bil naš obisk izredno ljuba sprememba v vsakdanji enoličnosti.

Razkazal nam je ljubko cerkev in raztolmačil to in ono v lepem planinskem svetu tam pod Uršljo goro.

Meško kot tretješolec ptujske gimnazije

Četrti zvezek njegovega izbranega dela, ki ga hranim kot drag spomin na ta obisk, rad jemljem v roko, še rajši pa poslušam, ko mi ob dolgih zimskih večerih berejo iz te knjige. V njej je pisatelj zanimivo orisal svoje življenje od mladih let preko kroga slovenskih književnikov — sovrstnikov, službovanja na Koroškem do bridkih doživljanj med drugo svetovno vojno.

Meško pušča na dolgi življenjski poti za seboj močno sled: plodovito književno delo, trud in trpljenje kot delavec in trpin za narodov blagor in božje kraljestvo.

x x x

DOSTAVEK: Četrti zvezek Meškovih izbranih spisov, kakor tudi ostali štirje, se dobe pri MISLIH za ceno en funt in dva šilinga za poštnino. Priporočamo! — Ur.

fant in dekile

NIČ MI NE ŠKODUJE...

V OKTOBRU 1925 SO PRIPOVEDOVALI po časopisih, da je umrl najmočnejši človek na svetu, ki mu je bilo ime Sigmund Breitbart in so ga imenovali "kralj železa". Mož je razkazoval svojo silo le po največjih evropskih mestih. Lomil je železne drogeve kakor slamnate bilke, trgal verige z zobmi, zabijal žeblje v les z golo pestjo, nosil na svojih plečih avto, v katerem je sedelo pet oseb... Z zobmi je vlekel tovornjak, ki je bil naltčen z ljudmi...

Toda ta evropski Samson je umrl star komaj 42 let. — Zakaj? — Zastrupila se mu je kri. Nekoč se je v gledališču, kjer je razkazoval svojo moč, zbdel v koleno ob rjast žebliček. Najprej se za to še zmenil ni; zdelo se mu je malenkost. Ko je koleno oteklo, so drugi poklicali zdravnika, ki je takoj videl, da je položaj resen. Najboljši zdravniki so že naslednji dan zmajevali z glavami ob njegovi postelji: "Noga mora proč, če ga hočemo rešiti..."

Sigmundu so odrezali nogo, a zaman! Ubog, neznamen žebliček ni miroval, dokler ni podrl tega orjaka in ga spravil v grob. Majhen, neznamen žebliček iz železa, katerega je Sigmund lomil kot trhel les...

Nauk žeblička...

Kaj neki pomeni ta zgodba? Da, mnogo nam lahko ta rjasti žebliček pove!

Marsikateri katoliški fant ali katoliško dekile ima sebe za tako trdnega v krščanskem prepričanju, da samozavestno zagotavlja: "Nobena reč me ne more omajati! Lahko imam kakršno koli brezverno družbo, lahko berem katero koli knjigo ali časopis in še tako umazana knjiga me ne umaže. Sploh mi zlepa nobena reč ne škoduje..."

Podobno je gotovo mislil tudi močni Sigmund Breitbart, ko je lomil železne drogeve in se norca delal iz njih. Če bi mu takrat kdo pokazal droben žebliček in mu rekel: "Tale te bo ukrotil, bo tvoja smrt," bi se mu bil jekleni borec gotovo smejal.

Strup neopazno deluje...

Prav tako brezskrbno delajo tisti, ki berejo brezverske ali protiverske časopise. Nekega dne se

skoraj neopazno kakor mali žebelj zabode v spomin, v dušo, čudna, kriva misel, ki si jo bral v knjigi ali v časopisu. V začetku se tega komaj zavedaš, če se sploh kaj zavedaš. Dušeslovci pravijo, da se je bežna misel vtisnila samo v podzavest. Zdelo bi se, da bo strupena misel ostala tu in se vedno skrivala v podzavesti. Toda bridko res je, kar pravi neki modrijan: "Nobena misel ne umrje."

Z drugimi besedami povedano: V tebi je nastalo, se zgostilo in utrdilo drugačno, nasprotno prepričanje, ki uniči tvoje dosedanje mnenje in tvojo dušo lahko pahne v pogubo.

Zdaj bi bilo treba dati odrezati tudi najdražji ud po pravilu: "Ako te tvoja noga ali roka puhujše, jo odsekaj in vrzi od sebe..." Potrebna bi torej bila temeljita in neusmiljena operacija tvojega duha!

Morda pa je že prepozno? Zdravniki bodo morda rekli nekaj takega, kot so rekli najmočnejšemu možu sveta: "Prepozno smo bili poklicani..."

SYDNEY! N.S.W. SYDNEY! "KLUB TRIGLAV"

vabi na veselo zabavo!!!

Velikonočni ponedeljek 8.00 zvečer
MACCABEAN HALL, DARLINGHURST

Lep sprejem in prijazna postrežba
Vsi dobrodošli! Na svidenje!

JOŽE VODIŠKI in MARIJA URŠIČ sta se vzela

OBA ČRNA KOT DVA ŽUŽKA. Slovensko nista znala govoriti, slovenske ljudi sta pa poznala. Poročila sta se po krščansko. Nazadnje izvemo nekaj o njiju — dobro preberite — v letu 1858. Kako jima je odtlej teklo življenje, ne vemo povedati. Gotovo pa je, da sta že davno umrla.

V svojem jeziku sta znala katekizem in tudi marsikakšno nabožno pesem. Na primer tisto o angelovem oznanjenju:

**Gabriel adiniki:
Romanom ko do mufi!
Mun kodo, nabudija,
Maria, do farana.**

To se pravi po slovensko:

**Gabriel izreče visoko besedo:
Pozdravljena, tako naj vedno bo.
Milosti polna, Gospod je s teboj,
Marija, tako te pozdravljamo.**

Kot vidimo, se je dalo v njunem jeziku vse krajše povedati kot v slovenskem. Človek bi komaj verjel, da je to jezik črnih Barijcev, zamorskega plemena globoko v Afriki, nedaleč od izvirov Belega Nila, okoli 5. stopinje severne širine, torej blizu samega ekvatorja. Prav tako nista zelo daleč proč državi Uganda in Congo, o katerem dandanes toliko beremo in slišimo.

Kako sta prišla ta dva zamorca do svojih slovenskih imen?

V mesečniku ZGODNJA DANICA, ki je tiste čase izhajal v Ljubljani, se bere pismo iz Hartuma, glavnega mesta v Sudanu. Pismo je poslal nemški misijonar Kirchner, ki je po odhodu Slovenca Knobleharja vodil katoliške misijone v ondotnih krajih:

“Prej je misijon kupoval zasužnjene otroke; zdaj, ko je suženjstvo odpravljeno, pa sprejemamo sirote, zapuščene otroke. Izmed prejšnjih (odkupljenih) misijonskih gojencev jih je že precej odraslo v fante in dekleta, ki delajo v misijonu in za misijon. Razen dveh ali treh vsi delajo čast in veselje svoji krščanski vzgoji. **Jožef Vodiški** (odkupnino zanj so nabrali v župniji Vodice pod Šmarno goro), ki je v vseh ozirih izvrsten mlade-

Misli, March, 1961.

nič, se je to leto (1858) po krščansko poročil z **Marijo Uršič** (zamorsko dekle je dobilo to ime po odkupitelju Jerneju Uršiču, župniku v Kamni gorici). Zdaj delata v Gondokoru; on je za zidarja, ona za kuharico. Življenje obeh je brez graje”.

Ko smo to poročilo prebrali, vemo že dosti več, pa tudi zmerom bolj zanimivo postaja. Zdaj bi bilo najbolje reči tistim, ki ste to do sem brali in se zanimate:

“Vzemite v roko knjigo, ki jo je spisal dr. Franc Jaklič in ima naslov: **IGNACIJ KNOBLEHAR IN NJEGOVI SODELAVCI**, pa boste zvedeli vse okoliščine in še veliko več. Knjiga se dobi pri **MISLIH** za en funt.”

Verjetno le malokdo med nami še ve, da je pred dobrimi sto leti, podobno kot Baraga med Indijanci v Ameriki, misijonaril Slovenec Ignacij Knoblehar med črnici v Afriki in to globoko doli pod Egiptom — v Sudanu prav blizu do ekvatorja. Tudi njemu, kakor Baragu v Ameriko, so sledili še drugi slovenski misijonarji, toda vsi do zadnjega končno postali žrtve ljubezni do bližnjega v takrat silno nezdravem podnebjju. Vsi so pokopani tam doli, le Knobleharjev grob je v laškem Neaplju.

Ustanovili so tri misijonske postaje, med njimi je najbolj globoko na jugu tista v vasi Gondokoro, kjer smo naleteli na Jožeta Vodiškega in Marijo Uršič. Tam je nekaj časa misijonaril Korošec Jernej Možgan, Slomškov duhovnik. Verjetno je prav on začel z njuno vzgojo.

Kot pove Kirchnerjevo pismo, so prve misijonske gojence dobivali tako, da so na javnem trgu v Hartumu kupovali zasužnjene otroke. Srce se ti trga, ko bereš, kako so trgovci ravnali s temi nesrečnimi žrtvami. Za odkup tega ali onega so darovali potrebni denar razni posamezniki tudi na Slovenskem in otrokom so slovenski misijonarji dajali slovenska imena in priimke ter jih vzgojili — ali vsaj vzgajali — po krščansko, pri vseh nareč ni bilo uspeha.

In tako je prišlo, da sta “se vzela” v Gondokoru, globoko v črni Afriki, Jože Vodiški in Marija Uršič. Poročil ju je pa že nemški misijonar, ker so bili tisto leto že vsi slovenski — v grobu. Brez vsega sadu pa njihovo neverjetno težko življenje in delo vendar ni bilo.

"MIR LJUDEM NA ZEMLJI"

BREZ KRIZA DO USPEHA — SVETUJE SATAN

ČUDOVITO LEPO JE ŠKOF FULTON SHEEN razložil tri skušnjave, ki jih je satan nastavil Kristusu. Ta evangelij nam Cerkev bere na prvo postno nedeljo. Satan ni bil do dna prepričan, da je Jezus Sin božji. Vendar se mu je vse zdelo, da bo tako. Zagotovo je pa vedel eno: Kristus si hoče pridobiti ljudi, da bi vanj verovali in šli za njim. Vedel je pa tudi, da je pglavitni Kristusov namen — ljudi oprostiti iz verig greha. To mu ni bilo všeč. Če se ljudje izmotajo iz greha, je satanova oblast nad njimi izgubljena. To se ne sme zgoditi!

Vrhu tega je satan vsaj slutil, če ne jasno videl, da hoče Kristus ljudi odrešiti s smrtjo na križu. To se mu je zdelo nepotrebno, naravnost nespametno. Ta satanova misel se je zelo ujemala z marsikaterim človekom, ki še po 2,000 letih sprašuje: Ali nas ni mogel Kristus odrešiti na kak lažji način? Čemu križ, čemu smrt na njem?

Tak človek se ne zaveda, da mu misli tečejo po istih kolesnicah, kot so tekle satanu tistikrat. Kristus naj si le pridobi popularnost med ljudmi, naj le postane slaven, naj le postane Odrešenik — toda križa nikar! Treba mu je dopovedati, da so še drugačna pota za dosego cilja. Oprijel se bo mikavne misli, svoje življenje obrnil v drugo smer — izneveril se bo nalogi, ki mu jo je naložil Oče. Satan se že naprej veseli, kako zvito bo dosegel svoj namen.

Vse tri skušnjave so skrivale v sebi isto zvičajno misel.

Prva skušnjava

Po dolgem postu v puščavi je bil Kristus lačen. Kot človek lačen človeškega kruha. In je bilo toliko okroglih kamnov ob robu puščave, začuda podobnih hlebom kruha.

"Ako si Sin božji, reci, naj bodo ti kamni kruh!"

Kdo bi si ne želel, da se kamni res spremenijo v krušne hlebe? Saj ni lačen le Kristus, množice

S trnjem kronan

ljudi so lačne po svetu, kako bi planile po hlebih in se vanje zagrizle!

Glej, Kristus, kakšna imenitna misel me obhaja! Vem, postati želiš socialni reformator. Odpraviti hočeš zlo s sveta, lepše življenje hočeš pokazati ljudem. Toda zakaj in čemu po poti križa? Kruha jim daj, kruha, da si napojniho želodce! Boš videl, kako te bodo slavili, kako bodo drli za tabo! Res, čemu po takih ovinkih — preko Kalvarije? Udari pot po bližnjici, še danes imaš lahko vse za seboj in dosegel boš namen svojega prihoda na svet...

Kristus je bral skrite satanove misli: Kruha in vsega bo dosti, greh bo pa ostal. Ljudje bodo hvalo peli Kristusu, na tihem pa še dalje meni služili... Pa je satan zaslišal odgovor:

"Človek ne živi samo od kruha, ampak od vsake besede, ki izhaja iz božjih ust. Tako je pisano."

In je seveda prišla iz božjih ust tudi beseda o križu in tako je bilo jasno, da ni bližnjice do opravičenja od greha, da ta pot vodi le preko Kalvarije. Očetova volja je to.

Močan je bil ta odgovor, satan za hip ni vedel naprej. Ugnati se ni dal zlahka, zamislil je drugo skušnjava.

Druga skušnjava

Čakajte no, Kristus navaja besede svetega pisma. Kakor da bi satan tega ne mogel! Dobro, če ga nisem mogel ujeti s svojo modrostjo, bom pa še jaz uporabil božjo besedo. Noče postati Kristus le nekak komunistični komisar, ki obeta zgolj kruh, duš mu ni mar — mu bom pa malo drugače na dušo popihal. Vzel ga je in postavil na vrh prelepega templja — Judom tako svetega kraja — in mu rekel:

“Ako si Sin božji, vrzi se dol, zakaj pisano je: Svojim angelom je zate zapovedal in na rokah te bodo nosili, da se morda z ного ne zadeneš ob kamen.”

Z drugo besedo: Če si res tako do konca pouduhovljen, da se nočeš spuščati v materialne zadeve, kot je preskrba s kruhom, tu je pred teboj nekaj čisto duhovnega. Zaupajoč v božjo moč napravi velik čudež vpričo ljudstva: Vrzi se dol, toda tik preden zadeneš ob tla, te bodo zagrabili angeli in boš ostal nepoškodovan. Kako bodo strmeli, kako hitro te bodo oklicali za kralja! Tudi po tej poti se lahko izogneš Kalvariji in križu. Svet se hitro navduši ob drznem junaštvu. Pozabi torej na križ, saj z njim ne moreš dokazati, da je kaj velikega v tebi, ko bi umiral zavržen in zapuščan...

S to satanovo mislijo so se malo kasneje popolnoma ujemali tisti, ki so klicali na veliki petek: Če si Sin božji, stopi s križa...

S to satanovo mislijo se ujemajo v vseh 2000 letih tisti, ki izzivajo Boga in pravijo: Če bi bil Bog, bi ne dovolil, da ljudje spet in spet sprožijo vojne...

Satanu in vsem, ki so njegovih misli, je Kristus odgovorili:

“Pisano je tudi: Ne skušaj Gospoda svojega Boga!”

In se ni dal odvrniti — od poti na Kalvarijo.

Tretja skušnjava

Iznova ga vzame hudič na zelo visoko goro, mu pokaže vsa kraljestva sveta in njih slavo in mu pravi:

“Vse to ti dam, če predme padeš in me moliš”

Predrznost satanova! Dva poskusa sta izpodletela, prihaja tretji: poskus koekzisten-ce! Dobro in zlo naj si podasta roki, mirno naj živita drug poleg drugega. Kristus je prišel ustanovljat svoje kraljestvo kot krotko jagnje, ki naj bo žrtvovano. Spet nepotreben ovinek! Zakaj ne rajši skleniti pogodbo s satanom, pa boš imel svoje kraljestvo že danes?!

Toda kako je mogel satan ponujati kralje-

Misli, March, 1961.

stvo sveta komurkoli? Kdaj mu je Bog prepustil vlado nad svetom? In vendar je sam Kristus dejal, da je satan “knez tega sveta.” Pač zato, ker je svet tičal v grehah in s ponavljanjem grehov so ljudje oklicali satana za vladarja sveta. Ni čudno, da si pogubljenec lasti oblast, ni čudno, da predlaga Kristusu, naj se mirno z njim pogodi. Ves svet lahko ima, le odrešenja s križem naj ljudem nikar ne vsiljuje. Kako miroljubno lahko vladata drug poleg drugega Kristus in satan — mirno sožitje, prijazna koekzistenca se bi reklo takemu stanju. O, saj zna tudi satan biti skromen! Nič rad se ne razkazuje, še najbolj vesel je, če ljudje pravijo: Boga ni in satana ni! Dobro ve, da so taki vsi že njegovi...

Na vse to bi bil Kristus lahko odgovoril satanu podobno, kot je popreje rekel Pilatu: Moje kraljestvo ni od tega sveta... Toda satan ni bitje, da kdo izgubljal besede nad njim. Najmanj Kristus. Zato ga je na kratko napodil:

“Poberi se, satan, zakaj pisano je: Gospoda svojega Boga moli in njemu samemu služi!”

Pogodba o koekzistenci s satanom bi pomenila — služiti mu. Propasti je morala tudi tretja skušnjava.

★

Kristus je stopil z vrha gore prav tako nedotaknjen od skušnjave, kot je poprej stopil iz puščave in z vrha templja. Satanu je dovolil, da ga je skušal, nam v pouk, da nas posvari: z zlom nobenega kompromisa, pa naj satan svojo skušnjava zavije v še tako zapeljivo barvo!

Kristus je šel svojo pot — nazadnje tudi na pot na Kalvarijo. Ko je opravil svojo nalogo, je po VSTAJENJU odšel na drugo goro, kjer so po njegovem naročilu čakali nanj apostoli.

“In Jezus je pristopil in jim spregovoril te besede: **“Dana mi je vsa oblast v nebesih in na zemlji Pojdite torej in učite vse narode; krščujte jih v imenu Očeta in Sina in Svetega Duha in učite jih izpolnjevati vse, karkoli sem vam zapovedal; in glejte, jaz sem z vami vse dni do konca sveta.”**

V tem je MIR LJUDEM NA ZEMLJI, ne v poskusih, da bi se napravil s satanom — kompromis...

TONČEK IZ POTOKA

Povest

Spisal p. Bazilij, ilustriral Fr. Gorše

Tonček je izvlekel iz žepa očetov sveder in ga nastavil na deblo precej pod luknjo. "Tu nekako se je menda oglašil."

"Meni se zdi, da je tukaj zacvilil."

Mojstrsko so se zedinili za kraj in Tonček je zavrtał...

"Dovolj! Sem že čez steno."

Odvil je sveder. Toda šibica je bila predebela in Marko je moral znova izvleči svoj pipec. Vsi trije so staknili pravo. Marko jo je obelil, da je bila še tanjša, nato sta jo kar oba fanta potisnila v zavrtano luknjo.

"Zdaj pa le venkaj, če se ti ne ljubi prenašati ščegetanja," so se smejali otroci. Če Neži se je zdelo vse skupaj zelo zabavno.

Polh se je zopet oglašil. A zdaj so zaslišali iz duplje še drug glas in Tonček se je ves razvnel: "Dva sta, dva! Živio!..."

"Bosta šla ven, bosta šla!" je drezal Marko, da je pod pritiskom kar čutil zavaljen polhov trebušček.

Končno je bilo polšjemu paru dovolj šale. Drug za drugim sta se med glasnim mrmranjem pognala iz svojega domka — naravnost v vrečo. Trije lovci so od veselja zakričali: plen je bil njihov.

Saj bi živali skoraj vrečo raztrgali, tako sta skakali v njej. Vendar ni nič pomagalo. Tonček jo je prevezal z vrvico, da je mogel nemoteno in brez posebne pažnje izdreti žebličke, Marko je medtem odprl zaboječek. Tonček je nastavil vanj odprtino vreče in jo razvezal.

"Brž v zaboječek, potem lahko naprej spita," se je smejala Neža in pomagala dečkoma.

Potem so veselo nadaljevali pohod. Lovca sta bila danes menda zares slepa. Zopet je nežasta Neža zaklicala, da je našla duplino. Ko sta si jo ogledovala, je bil Marko ponovno mnenja, da je prazna. Luknja je bila vseeno malo prevelika.

A zdaj Poberetov niti ni čakal, da bi Tonček poskusil s sekirico, če se bo oglašil kak stanovalec. "Bosta videla, da ni nič," je rekel, stopil na štor ob drevesu in segel z roko v dupljo.

Joj, kako je zatulil! Komaj je izvlekel roko iz polhnje, kajti na njej je visel — debel polh.

Držal se je z zobmi za kazalec Markove desnice. Kot klop...

"Au, au!..." se ga je zamam otepal nesrečnej, da je Neža vsa prestrašena skočila pet metrov od njega. Tonček pa je debelo gledal ples in ni vedel, ali bi se smejal ali sočustvoval. Saj je prijatelj sam rinil z roko v polhnjo. Kdo mu je kaj rekel! Zdaj pa ima, kar je iskal!

"Kaj takega pa še ne! Vsaj na tla ga nikar ne otresi, če si ga že venkaj izvlekel," se je končno spomnil, nastavil zabož ter mu priprl vratca.

Marko je kričal kot za stavo, tako ga je držala nadležna past.

"Boš izpustil, boš izpustil!..." je Tonček polha potiskal v zaboječek ter ga s šibico tepel po glavi. Morda je hotela živalca še krepkeje zagrabit ali pa se je utrudila: polhove čeljusti so izpustile svojo žrtev in debelušček je zletel k ostalima dvema ujetnikoma, da so vsi trije zacvilili...

"Ojej, kako boli!..." je cvilil tudi Marko in takoj nesel ranjeni prst v usta. Kri mu je močno tekla. "Še noht bi mi kmalu odtrgala, hudoba!"

"Vidiš, ni samo lisasti polh nevaren, ampak tudi njegovi bratci," se je šalil Tonček in dodal. "Tri smo pa le ujeli. Juhuhu!..."

Marko bi tretjega prav rad prepustil svobodi, da bi imel le cel prst. Toda zdaj nič ne pomaga! Obvezal se je z robčkom in se za spoznanje bolj junaško držal kakor v začetku. Neža bo vsem sošolcem strebežljala, kako je visel polh na njegovem prstu. To bodo poslušali in mu zavidali, da je tak junak. Lepša bo njegova podoba, če ne bo solza zraven.

Vendar ni bil nič kaj pri volji, da bi še lovili. Sicer pa je bilo tudi sonce precej visoko. Gotovo je ura odbila že deseto. Družbica je odšla proti Potoku in med potjo poslušala, kako so cvilili v zaboječku polhi. Najbrž jim prisiljeno guganje ni bilo ljubo in menda so se tudi grizli, grduni...

Potoška mati je Marku namazala prst z arniko, da je fant visoko poskočil, tako ga je zaskalelo. Toda arnika je zdrava in bo preprečila gnojenje.

"Drugič gotovo ne boš več drezal s prstom v polhnje. Polhnja ni skleda mleka z debelo smetano, kaj?" se je šalil oče Miha in ga zopet spravil v smeh.

"Polhe smo pa le dobili! Ravno tri: za vsakega je eden!"

"Še nekajkrat gremo na lov in bo imel vsak izmed nas za zimo novo polhovko!" — — —

Tonček je poleg lovske sreče poskusil tudi z ribolovom. Kaj bi ne, saj je tekla voda mimo hiše! In kako lepe postrvi so plavale v njej. Toda trnka ni potreboval, le počemu! Zavihal si je široke hlačnice in rokave, stopil v vodo ter segal pod skale, kjer je bilo dosti lukenj. Dobro je poznal stalna mesta, kamor so se zatekale ribe. Samo se mu je smejalo, kadar je otipal sluzaste luske... In potem je ribo zagrabil, kot bi jo hotel zadaviti. Privlekel jo je venkaj ter vrgel na breg. Kako je bil dečko vesel, kadar je mogel prinesiti materi kaj za v ponev.

A v potoku niso živele samo ribe, ampak tudi raki. Pa koliko! Pod vsakim kamnom si jih našel polno vse do leta, ko je odšel Tonček k vojakom. Takrat so izginili in ljudje so pravili, da jih je pobrala račja kuga. Le tu pa tam si našel katerega, ki je vendarle ostal.

Kako se je Tonček spravil na rake? No, za silo je lovil vsakega posebej: pritisnil ga je na hrbet, če ni prej škarjar zafrknil repek in se pognal pod drug kamen. Da je bil pri lovu Tonček od sile oprezen, se razume. Vendar šele od takrat, ko ga je eden prijel za prst ter obvisel na njem kot polh na Markovem. Dečko je treščil z njim ob kamen, da je odletel nazaj v vodo, toda na Tončkovem prstu so ostale — njegove desne škarje. Komaj jih je razklenil in kri mu je kar lila. Rak pa se mu je gotovo smejal iz vode, dasi brez enih škarij. Saj mu bodo zrastle nove, čeprav malo manjše. Nič za to!...

Kadar se je spravljaljo k dežju, so postali raki nemirni in so kar sami lezli iz jarka v travo. Če ne, jim je pa Tonček ponujal v vodo palico, na katero je navezal nekaj črvov. Po šest hkratu se jih je prijelo za preklo, da jih je samo dvigal iz vode in otresal v vedro. Neumneži! Hitro je bila posoda polna in zvečer je sedela vsa Pintarčkova družina okrog skled z raki. Dosti mesa ni na živalci, a kar ga je, je zelo okusno. Saj jih je znala mati Marijana dobro pripraviti in jim z različno zelenjavo izboljšati okus. In kako se je zdelo Tončku imenitno, ko ga je oče potrepljal po rami, rekoč: "Saj ti je kar na čelu pisano, da si Mihov sin!..."

Misli, March, 1961.

PA STIŠKI ZVONOVI PRAV MILO POJO...

Oni predpust, ko je Tonček sedel v drugem razredu, so v Potoku zopet izgubili dvoje pridnih rok. Kastelčev Lojze, kovač na Stiškem polju, je prišel po Ančko, da si z njo ustvari nov dom. Tonček in Neža sta gledala izza materinega hrbta, ko so križali svojo hčerko. Ančka je klečala na hišnem pragu in na ves glas ihtela. Še Tončku, ki je bil fant, se je storilo milo. No, pa saj so si vsi — še oče — brisali solze. Menda edino Janez, trda doljenjska trma, ne bi dobil mokrih oči. A ta je tistikrat v Ljubljani služil vojake.

O, Tonček je imel rad svojo sestro Anko in ji je včasih iz same ljubezni mimogrede razdril kite. Zdaj je ne bo več v Potoku... Za žensko delo je poleg matere, petnajstletne Ivane in Neže ostala Micka, ki je dosti starejša od Ančke, a bo še kar obsedela na domu. "Ta naj bi šla zdoma, ta!" si je mislil Tonček. Pa ne, da bi je ne imel rad. Toda z Ančko se je vseeno najbolj razumel.

"Bog ti daj sveti žegen božji in srečno streho nad glavo!"

"Amen!" je zahlipalo dekle in objelo mater. "Pa odpustite, kar sem vam delala skrbi! — Z Bogom, oče!"

"Delaj še možu tako veselje, kakor si ga nam!" je bil mlinar Miha ganjen.

Nato sta z materjo poškopila hčer z blagoslovljeno vodo. Na vozu z balo se je med glasnim vriskanjem oglasila harmonika. Ančka je sedla k vozniku in se odpeljala s potoške domačije. Med solzami je gledala na svoj ljubi domek, dokler ni izginil med zelenjem. — — —

Potem je imel Tonček hišo več, kjer je delal obiske. Pri Pajkovih na Viru, kamor se je prisožila Franca, je že pela zibelka svojo prelepo pesem: "Aja tutaja, aja tutaja!..." Debeluška se je drla v njej za tri. Še Tonček jo je pomagal ujekati, kadar je bil pri Franci. Toda fantu se je zdelo, da sestra ni preveč srečna...

Vse bolj všeč mu je bilo na Polju v kovačiji. Lojze se mu je takoj prikupil. Že zato, ker je vihtel težko kladivo, kot bi bilo leseno. "Plenk, plenk, plenk, plenk..." je odmevalo daleč. Iskre so letele na vse strani, da je bilo veselje. In kadar je pognal meh, je na ognjišču zažarelo kot v samem peklju. Kar cvrčalo je.

BELOKRANJEC VIDETIČ ga je polomil

NJEGOVO POLNO IME JE MARTIN VIDETIČ in je doma iz Dragomlje vasi. Živi v Kanadi sredi drugih Slovencev, toda po 30 letih je šel na obisk v domovino, odkoder se je vrnil v Kanado. Nerodno je pa bilo, da so kmalu po Martinovi vrnitvi dobili po pošti iz Bele Krajine Slovenci v Kanadi "Dolenjski list" iz Novega mesta in v njem brali naslednji dopis iz Dragomlje vasi:

x x x

MED MNOGIMI BELOKRANJCI, ki so se letos vrnili iz tujine, je tudi Martin Videtič iz Dragomlje vasi. Že več kot trideset let je minilo, odkar je Videtič zapustil rodno grudo in odšel v tujino, v kanadske gozdove. Pozneje se je zaposlil kot rudar. Delal je globoko pod zemljo. Ostal je rudar in še dandanes odhaja v črno jamo. Martin, ki se je po tolikih letih zopet vrnil, nam je pripovedoval:

"Ko sem prišel v Kanado, sem najprej odšel v pragozd. Tu se je pričelo pravo trpljenje za vsakdajni kruh. Prelil sem mnogo znoja. Če sem se hotel za hip odahnuti, se je takoj oglasil nadzornik; Delaj! Sicer pa na tvojo mesto čaka še sto drugih! — Da za dnem, noč za nočjo, so divje zveri prežale na nas. Raztrgale bi nas, če ne bi imeli ljudi, ki so bili oboroženi... Prva leta je bil slab zaslužek...

"Ko bi ne bil tak pritlikavec, bi te vzel za vajenca," se je smejal Lojze malemu Tonetu, ki je hotel vse videti in povsod poprijeti.

"Meh pa le znam goniti," se je postavljaj doček.

"To pa to! A kladivo ne bi samo tolklo po nakovalu..."

Tonček mu je moral verjeti, da je premajhen in prešibak za kovača. Veselje pa je imel ter je marsikako malenkost v kovačiji že znal prijeti od prave strani. Vendar je upal, da se bo še precej potegnil, in tudi moč mu bo z žganci in zeljem polagoma prišla v mišice...

Ko sem zdaj spet v domovini, jo občudujem. Občudujem avtomobilsko cesto, tovarne, nova naselja... Zdi se mi, kakor da sanjam. To ni več tista domovina, ki sem jo zapustil pred tridesetimi leti. V Kanadi je precej Slovencev, ki so bili tu med vojno belogardisti in izdajavci. Pripovedovali so, kako v domovini preganjajo verne kristjane, kako jih mučijo, kako so pregnali tudi njih in kako slabo je tukaj; mislili so, da se nam bodo s tem prikupili. Dosegli so prav nasprotno. Vedeli smo, da so izdajavci svoje domovine, da so sovražniki svoje grude in zato jih obsojamo. Med nami nimajo nobene veljave. Jaz sem se tu trdno prepričal, da ne preganjate kristjanov, da ne rušite cerkva, da imajo vsi državljani popolnoma svobodo veroizpovedi. Ne samo to! Spoznal sem, da so moji šorojaki srečni v domovini..."

In še marsikaj je pripovedoval Martin. Kmalu se bo vrnil v Kanado. Vsi Belokranjci, zlasti pa vaščani Dragomlje vasi, mu želimo srečno pot!

'Jože Škof

x x x

Ubogi Martin zdaj v Kanadi nima miru. Hudobni rojaki mu kažejo dopis iz Dragomlje vasi in ga sprašujejo, zakaj ni ostal v Beli krajini, ko je tam vse tako občudovanja vredno. Zakaj se je neki vrnil v Kanado, kjer toliko trpi?

Martin ne ve odgovora, pa tudi ne ve, če bi se jezil na rojake v Kanadi, na rojaka Jožeta Škofa, na rojake iz Dragomlje vasi, ki so Kanadčanom postregli s prijazno pošto — ali pa sam nase. Izbire za jezo mu torej ne manjka. Če je v Kanadi količkaj bolj moder, kot je bil doma, bo morda le pravo pogodil.

Misli, March, 1961.

NAŠI ABORIGENI — prvotni Avstralci

Ribiči

VREDEN OMEMBE JE ABORIGEN kot ribič. Naši črnici se smejejo belcem, češ kako nerodni so pri ribolovu. Oni sami uporabljajo za lovljenje rib samo eno orodje: kopje! Nam se to čudno sliši, ko mislimo pri ribolovu najprej na trnke.

Dejstvo pa je, da je aborigen pri ribolovu s kopjem zelo spreten in uren kot blisk. Ob obalah severne Avstralije gredo aborigeni navadno do pasu v vodo, to pa zelo po tihem, da ne bi izdali svoje prisotnosti ribam. Do pasu v vodi drže kopje nad ramo in potrpežljivo čakajo, ne da bi trenili z eno samo mišico. Ko pride riba na oko, plane kopje v vodo kot blisk — riba je zadeta.

Ob rekah si pomagajo z jezovi. Zajeziijo namreč kak manjši tok in počakajo na oseko. Ko voda vpade, ostanejo ribe v blatu in so lahek plen.

Kako lovijo želve.

Poleg rib so aborigeni volkovi na želve (tarrughe). Želve pri Torresovi ožini dosežejo velikost do poldruega metra in težo do 500 kg. To so seveda morske želve.

Kako mislite, da naš kameni človek te želve lovi?

Bog ve, kako in kdaj je naš prvotni Avstralec ugotovil, da živi vrsta rib, ki se jim pravi "sesalke" — sucker fish. Tudi ta ima zelo rada želvino meso, zato je neprestano na preži za želvami. In si je znal aborigen podjarmiti to ribo. da namesto njega in zanj — lovi želve.

Posebnost te ribe sesalke je, da ima na glavi pripravo, nakak obroč, ki je znotraj votel. S tem obročem se riba obesi na želvin hrbet, nastane 'vacuum' in je riba kot prilepljena na želvin hrbet. Včasih tako močno, da je potrebna združena moč dveh ljudi, da tako ribo oddtrgajo od želvine črepinje.

Kako pa aborigen prisili ribo, da lovi želve zanj in ne zase?

Najprej mora seveda uloviti ribo sesalko. To je dosti bolj preprosto, kot si morda mislimo. Vzame prazno črepinjo želve in jo na vrvi vleče

Misli, March, 1961.

po morju iz čolna. V kratkem bo na črepinjo prilepljenih več rib sesalk, kot bi si upali neizkušeni ljudje pričakovati. Aborigen jih odtrga od praznih črepinj, jim naveže vrvi na repe in jih spusti nazaj v morje. Sesalke si kmalu najdejo želv, ki niso le prazne črepinje — in vrvi jih potegne v čoln.

Želvino meso je zelo dobro in okusno, mogoče nekoliko trdo, toda če ga skuhaš v atomskem loncu, se jako zmehča. Juha iz tega mesa velja za jako imenitno.

"Trackers" — sledarji

Aborigeni so poznani kot verjetno najboljši "trackers". To se pravi, spoznajo se zelo dobro na sledove in jih znajo razbrati; raztolmačiti. V filmih smo večkrat videli ameriške rdečkožce, ki veljajo za najboljše sledarje. Toda treba je upoštevati, da so oni živeli v veliko boljših okoliščinah kot naši črnici. Imeli so travnike in gozdove, naši aborigeni pa imajo popolnoma drugačen teren. In vendar imajo izreden dar za spoznavanje sledov. Tako izreden, da ga nekateri belci smatrajo za nekaj več kot naravno reč.

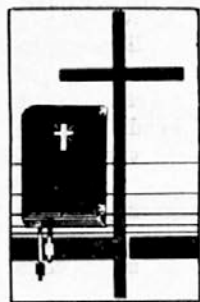
Treba je vedeti, da se je aborigen vadil v tej znanosti od mladih let, ker je vsa njegova eksistenca odvisela od tega, kako spretno bo znal odkrivati sledove raznih živali v deželi, ki je včasih prava puščava in divjačina malo. Le tako razumemo, kako more črnc opaziti sled, ki je belec niti z mikroskopom ne vidi. Pa ne samo to. More tudi povedati, kako stara je sled in če je od živali ali človeka. In če je od človeka, bo aborigen vedel povedati, kako velik je tisti človek, koliko tehta, da ima krive noge ali izpostavljena kolena. Z eno besedo, povedal ti bo o onem človeku reči, ki jih niti malo ne slutiš ali si jih celo predstavljati ne moreš. Zato ima naša policija v službi lepo število črncev, ki so s svojo prirojeno spretnostjo odkrili marsikakega kriminalca, o katerem se policiji niti sanjalo ni, da bi utegnil biti to.

(Pride še.)

KJE STA? KDO MORE Povedati?

IVAN SVENT je pred leti živel v St. Albanu, Vic. Po njem sprašujeta: Jožef Rednak, 401 Ellsworth St., Bridgeport 5, Conn., USA. In Ivan Rednak, Orlova 8, Ljubljana.

LEO ROBAR je prišel v Avstralijo pred 3 leti, doma je v Zabjeku pri Slovenski Bistrici. Dobil je delo pri železnici, potem ni bilo več glasu od nejege. Starši se boje, da se je ponesrečil. Poročilo o njem prosi: Jakob Robar, 156 Adelaide St., St. Mary's, N.S.W.

Iz Slovenske Duhovniske Pisarne

Službe božje: Sydney

Nedelja 19. marca (tretja v mesecu): **Leichhardt**, sv. Jožef — ravno na njegov god? — ob 10:30, poprej spovedovanje.

Nedelja 26. marca (četrti v mesecu, CVETNA): **St. Patrick, Sydney**, ob 10:30 poprej spovedovanje za veliko noč.

Sveti teden in velika noč.

Veliki petek, 31. marca, ob 3. pop. v **St. Patrick** cerkvi križev pot, nato spovedovanje.

Velika sobota, 1. aprila, ob 3. pop. istatom blagoslov jedil in spovedovanje.

Spovedovanje tudi v **St. Francis** cerkvi, Paddington, po dogovoru ves veliki teden. Potrudite se, da opravite med tednom, ne odlašajte vsi na veliko nedeljo.

Velika nedelja, 2. aprila: Velikonočna služba božja ob 10:30 v **St. Patrick** cerkvi, poprej spovedovanje od 9. ure naprej.

V I L L A W O O D

Ker pade letos velika noč na prvo nedeljo v mesecu, ki je "vaša", ne moremo imeti tisti dan službe božje. Zato jo bomo imeli na belo nedeljo, 9. aprila ob deseti uri. Povejte še drugim!

Po veliki noči

Bela nedelja, 9. aprila, druga v mesecu: **St. Patrick** ob 10:30.

Nedelja 16. aprila (tretja v mesecu): **Leichhardt**, sv. Jožef, ob 10:30, poprej spovedovanje.

Drugi kraji

Wollongong, Canberro in Albury bo dr. Mikula obvestil pismeno, ker jih bo obiskal pred izidom te številke MISLI.

Wagga: v petek 17. marca postna pobožnost ob 7:30 zvečer v **Presentation Conventu**, spovedovanje. Podano bo oznanilo za soboto in nedeljo.

Tumut: v ponedeljek zvečer 7:30 — 20. marca — postna pobožnost in spovedovanje. V torek zjutraj 6:30 sv. maša.

Snowy Mountains: River Camp — O'Hares — Sue City: tod se bo mudil g. dr. Mikula v dneh od 21 — 24. marca.

Cooma: v petek 24. marca ob 7 zvečer postna pobožnost in spovedovanje, v soboto zjutraj sv. maša ob 7.

Hamilton — New Castle: v nedeljo (cvetna!) 26. marca sv. maša ob 12. v Hamiltonu, spovedovanje od 11. naprej.

B R I S B A N E

Veliki petek ob 6. pop. postna pobožnost in spovedovanje v **St. Mary's** cerkvi kot navadno. Podano bo oznanilo za vse drugo, velikonočna maša za Slovence bo pa v nedeljo ob 10.

ROMANJE V FAIRFIELD — PRAV LEPO

Bil je spet prijazen dan z lepim vremenom, namreč v nedeljo 26. februarja. Za križev pot in litanije z blagoslovom se je zbralo nad 100 ljudi. Molitve in petje prav zadovoljivo. Hvala vsem!

Nekaj zelo ljubeznivih uric v "vinogradu" Twrdyjeve družine bo ostalo vsem v hvaležnem spominu. Marsikdo je rekel glede vsega sporeda v cerkvi in na sestanku: **Pa smo spet enkrat bili "kot doma"!**

Iskrena hvala Twrdyjevim in Klobasovim in vsem, ki ste ste pomagali, da smo se tako prijetno imeli. Bog obilno povrni. Bomo videli, če se je kaj "ujelo" v kamero fotografom. Če se je, bo prinesla prihodnja številka.

In bo tudi povedala, kam bomo poromali v maju — za šmarnice.

PRAV VESELO ALELUJO
VSEM SLOVENCEM V AVSTRALIJI
VOŠČIJO SLOVENSKI DUHOVNIKI

Dr. Ivan Mikula P. Bernard Ambrožič
P. Bazilij Valentin

KAKO, DA SEM POSTAL

DUHOVNIK?

III.

NAŠO POZORNOST JE PRITEGNILA LADJA, ki se je počasi premikala in bila živo razsvetljena z vencem zelenih luči. Poseben znak na njej je bil velik rdeč križ. Bila je živ dokaz, koliko ran je strašna bitka vsekala. Ko sem zamišljen strmel v sijajno, pa tako turobno sliko pred seboj, me je obšla močna zavest, kako malo oblasti ima človek nad svojim zemeljskim življenjem. Na gričih onstran te bolniške ladje so bili deset in deset tisoči mož postavljeni drug proti drugemu s sovražnim namenom. Nikoli se niso poznali, nikoli jim niti na misel ni prišlo, da bi želeli drug drugemu kaj hudega. Toda glejte, zdaj se vsak po najboljših močeh napenja, da bi s pomočjo najnovjših tehničnih sredstev ne samo drug drugemu grdo ponagajali in si med seboj prizadeli kar največjo škodo. Ne samo to — gre jim naravnost za medsebojno uničenje.

Nesmisel tega blaznega početja mi je ledenila kri v žilah. In vendar — je že tako na svetu, da človek nikdar ne ve, kdaj ga bodo poklicali na podobno medsebojno klanje. Ali ni torej edino pametno, da se vsaj na večnost skrbno pripravi, ko je sreča na svetu tako negotova? Ta zavest me je obšla živo kot nikoli do tiste ure.

Naslednje tri tedne smo izmenjaje plovili med otokom Imbros in Gallipolijem. Nato so nas poslali nazaj v Aleksandrijo. Ladjo smo oskrbeli z novimi zalogami in odplovili v London. Ostali smo mesec dni, odpluli v Durban v Južni Afriki, od tam pa spet domov v Avstralijo.

Doma sem našel nepričakovan položaj. Moj dopust "za nedoločeni čas" so preklicali in moral sem spet v službo k pošti in telegrafu. Poslali so me v mestece Lismore v N.S.W. Lismore je med najmikavnejšimi kraji v Avstraliji. Služba mi je nad vse ugajala, prilike za napredovanje so bile ugodne, uslužbenci v uradu prijetni tovariši, pogoji za življenje v mestu kakor nalašč. Kmalu po prihodu v Lismore sem praznoval svoj dvajseti rojstni dan.

Razmišljanje ob pogledu na ladjo Rdečega križa v Dardanelah je rodilo svoj sad: vsak teden bom prejel zakramente, vsako jutro bom skušal biti pri sveti maši, pa tudi sv. obhajilo vsaj tu pa

Misli, March, 1961.

tam še med tednom. Tak je bil sklep in tega sem se resno oprijel. Vsako soboto sem romal v spovednico stolnega župnika v Lismoru, ki je bil obenem generalni vikar škofije. Ko se je to godilo že nekaj mesecev, me je menda spovednik že po glasu poznal. Neki večer po dani odvezi me je nagovoril:

"Ste to vi, Mr. Gilroy?"

Ko sem pritrdil, mi je njegovo naslednje vprašanje popolnoma sapo zaprlo:

"Ali ste kdaj mislili na to, da bi postali duhovnik?"

Pomislil sem malo in končno izjecljal:

"Da, toda vse take misli sem sproti zavračal."

"Zakaj?"

"Čutim se popolnoma nesposobnega in nevrednega."

"Nihče ni vreden, pa Bog vendar kliče mnoge v to službo. Kar se tiče sposobnosti, se pa človek v semenišču primerno pripravi in izuči."

"Moj oče je preprost delavec, kako naj plačuje zame šolanje v semenišču?"

"Na zunaj se mi zdi, da imate poklic. Na znotraj se poznate le vi. Finančne zadeve bi se dale urediti. Če bi želeli več o tem govoriti, pridite na obisk v župnišče."

Nisem dolgo razmišljal. Zares sem čutil, da bi me nobena reč bolj ne veselila, kot če bi mogel vse življenje posvetiti Bogu. Če mislijo, da bi se mogel usposobiti za duhovnika, kaj hočem več? Ko sem to misel pozneje izrekel pred mozem, ki ga smatram za svojega največjega dobrotnika, me je predstavil škofu, češ da sem voljan iti v semenišče.

(Konec prih.)

NADŠKOF DR. MANNIX v Melbournu je 4. marca praznoval svoj 97. rojstni dan. Kljub svoji izredno visoki starosti še vedno trdno drži vajeti obširne nadškofije v krepkih rokah. Zanimivo je, da ima ta škofija v 113 letih obstanka šele tretjega škofa, oziroma nadškofa. Prvi je vladal 38 let, drugi 31, dr. Mannixu pa poteka že 44 leto.

"IMMIGRATION SUNDAY" so zopet letos praznovali 26.2 po vseh katoliških cerkvah v Avstraliji. Vernike so s prižnice spet opozorili na pomen imigracije in delež, ki naj ga ima pri tem Cerkev z vsemi svojimi člani. Minister za imigracijo, g. Downer, je ob tej priložnosti podal lepo izjavo z zahvalo katoličanom za krasno sodelovanje. V njej pravi med drugim: "Čutim globoko hvaležnost do katoliške cerkve, ki s svojo vsakoletno imigracijsko nedeljo opozarja na potrebo pomoči imigrantom in uči tolerantnost, potrpežljivost in vzbuja novo upanje."

ESTERINA KNJIGA

v sv. pismu starega zakona

Knjiga se imenuje po glavni osebi, o kateri govori. Estero, rejenko Juda Mardoheja, je povzdignil Kserks I. v perzijsko kraljico. S svojim vplivom na dvoru je Estera z Mardohejevo pomočjo rešila Izraelce, ki jih je dvornik Aman nameraval umoriti.

BILO JE V DNEH KRALJA ASUERJA, tistega Asuerja, ki je kraljeval od Indije do Etiopije nad 127 pokrajinami. Tiste dni, do je kralj Asuer sedel na prestolu svojega kraljestva v prestolnici Suzi, je v tretjem letu svojega kraljevanja napravil vsem svojim knezom in uradnikom gostijo, na kateri so bili pri njem vojni poveljniki Perzov in Medijcev s plemiči in pokrajinskimi poglavarji. Pri tem je kazal bogastvo svojega kraljevega veličastva in čudovit sijaj svoje veličine, mnogo časa, do sto osemdeset dni.

Ko so minuli ti dnevi, je kralj napravil vsemu ljudstvu, kar ga je bilo v prestolnici Suzi, od največjega do najmanjšega, gostijo za sedem dni na dvorišču ob vrtu pri kraljevi palači. Zavese iz bele bombaževine in vijoličastega škrlata so bile pripepte z vrvicami iz bele tenčice in rdečega škrlata na srebrnih obročkih in na marmornih stebrih. Na tleh, ki so bila iz alabastra, belega marmorja, biserovine in pisanega marmorja, so bili zlati in srebrni blazinjaki. Pijača se je dajala v zlatih posodah vsaka posoda je bila od druge različna. Kraljevega vina je bilo po kraljevi darežljivosti obilno. Pili so po odredbi, da nikogar ne smejo siliti, zakaj tako je naročil kralj vsem upraviteljem svoje hiše, naj store vsakemu po volji.

Kraljica Vasti zavržena

Tudi kraljica Vasti je napravila gostijo ženam v kraljevski palači kralja Asuerja. Sedmi dan, ko je bil kralj od vina dobre volje, je ukazal sedmim dvornikom, ki so imeli službo pred kraljem, naj privedejo kraljico Vasti s kraljevsko krono pred kralja, da bi pokazal ljudstvu in knezom nje lepoto; zakaj bila je lepe postave. A kraljica Vasti ni hotela priti na kraljevo povelje, ki ga je po dvornikih sporočil. Zato se je kralj zelo razsrdil in togota njegove jeze se je v njem razvnela.

Tedaj je kralj vprašal modre, ki so poznali pretekle čase — sedem perzijskih in sedem medijskih knezov, ki so smeli prihajati h kralju brez po-

ziva in imeli prve sedeže v kraljestvu:

“Kaj je po zakonu storiti s kraljico Vasti, ker ni izvršila povelja kralja Asuerja, ki ga je sporočil po dvornikih?”

Odgovoril je Mamuhan pred kraljem in pred knezi:

“Ne samo pred kraljem se je pregrešila kraljica Vasti, ampak tudi zoper vse kneze in vsa ljudstva, ki so v vseh pokrajinah kralja Asuerja. Zakaj kraljičino dejanje se bo razneslo med vse žene, tako da bodo prezirale svoje može, ko se bo govorilo: Kralj Asuer je ukazal, naj privedejo kraljico Vasti predenj, pa ni prišla. Od danes bodo perzijske in medijske kneginje, ki so slišale o kraljičinem dejanju, to omenjale vsem kraljevim knezom; tako bo dovolj preziranja in jeze. Če je kralju všeč, naj izda nespremenljivo naredbo, ki se naj zapiše v zakonik Perzov in Medijcev: Vasti ne sme več priti pred kralja Asuerja in kralj naj da njeno kraljevsko dostojanstvo njeni tovarišici, ki je boljša kakor ona. Ko se bo razglasila kraljevska odredba, bodo vse žene spoštovale svoje može, od najvišjega do najnižjega.”

Všeč je bil ta predlog kralju in knezom in kralj je storil po Mamuhanovem nasvetu. Poslal je pisma v vse kraljeve pokrajine in sicer v vsako pokrajino v njeni pisavi in vsakemu ljudstvu v njegovem jeziku: “Vsak mož naj bo gospod v svoji hiši in naj govori v jeziku svojega ljudstva.”

Estera postane kraljica

Ko se je po teh dogodkih polegla jeza kralja Asuerja, se je spomnil Vasti in tega, kar je storila in kar se je sklenilo zoper njo. Tedaj so predlagali kraljevi dvorniki, ki so mu stregli:

“Naj se poiščejo za kralja mladenke, device lepe postave. Kralj naj postavi poverjenike v vseh pokrajinah svojega kraljestva, da zberejo vse mladenke, device lepe postave, v prestolnico Suzo, v žensko hišo pod nadzorstvom dvornika Egeja, varuha žen; potem naj se jim da vse, kar potrebujejo za nego lepote. Mladenka, ki bo kralju všeč, naj bo kraljica namesto Vasti.”

Predlog je bil kralju všeč in je storil tako.

V prestolnici Suzi je živel Jud po imenu Mardohej. Bil je izgnanec iz Jeruzalema z ujetniki, ki so bili izgnani z Judovim kraljem Jehonijem, ki jih je odpeljal v ujetništvo babilonski kralj Nabuhodonozor. Ta (Mardohej) je bil rednik Edise, to je Estere (to je bilo njeno perzijsko ime), hčere svojega strica, ker ni imela več očeta ne matere. Mladenka je bila lepe postave in ljubkega obraza. Ko sta ji umrla oče in mati, jo je Mardohej vzel za hčer.

Dalje str. 89

Misli, March, 1961.

NA TUJI GRUDI

"ČLOVEK NAJDE LEPOTO narave in veselje v tujem svetu le v toliko, v kolikor nosi oboje s seboj."

Tako je zapisal Emerson in je res tako. Ne bo napak, če ob njegovih besedah pomislimo nase.

Tako radi pogodrnjamo: Nič ni tako v Avstraliji kot doma. Vse je drugače, vse je narobe, ljubi Bog, kako suhoparno!

Osebnostno sem mnenje, da le ni tako napačno tukaj. Tudi sem prepričan, da bom našel mnogo bralcev, ki se z mojim mnenjem strinjajo. Ne, ni vse tako zanič!

Seveda, geološki sestav te zemlje je res drugačen. To velja tudi o klimatskih rezmerah. Vendar je božja roka tudi avstralski prirodi vtisnila marsikatero lepoto. Ali nismo prinesli s seboj nič notranje možnosti, da bi take lepote odkrili?

Nenadno srečanje z znancem, ki se ne more privaditi tu, mi je pognalo živce kvišku: Nič ni tako, kot doma, ni onih dišečih senčnih smrekovih gozdov, iz katerih smo dobivali božična drevesca. Povsod samo suha trava in vročina nad njo. Nikjer onih belih cest, sploh ni nič kot pri nas...

Tu sem ga prekinil in ga podražil:

"Tudi ne onih prašnih cest, kot na primer od Radvanja do Maribora, ki se na nji pod kolesi tovornih avtomobilov dela umetna megla, osebnih točk ni mnogo. Je kar prav, prijatelj, da tu ni vse tako kot doma, zakaj če bi bilo, bi imeli poleg prašnih cest še vsega drugega peklenščka, tudi omejeno svobodo in prazno možnjo..."

Toda bodimo resni. Tukajšnje živalstvo in rastlinstvo je kajpada drugačno, toda po svoje jako zanimivo. Če se hočemo posvetiti študiranju teh reči, nam bo marsikak dosedaj pust večer postal poln življenja in kratkočasje. Ali pa v času, ko cvetejo divje ovetlice! Vsak malce izkušen fotograf mora najti polno vrednega, da si vzame pod svojo magično lečo.

Kar se tiče iglastih gozdov, najdemo lahko cele nasade borovcev na umetnih plantažah v takozvanih State Forests — državnih pogozdovalnih nasadih. Namen teh je, da se prepreči erozija zemlje, in za uporabo lesa bodisi za izdelovanje lahkih zabojev bodisi papirja ali lesne volne. Služijo pa ti nasadi tudi za olepšanje pokrajine, kadar vročina vse ostalo pomori. Ljudem v Melbourneu so pred pragom v bližini Swan Lake Reservoir

Misli, March, 1961.

na tisoče akrov v ravnih vrstah nasajeni borovci. Trepentinov vonj in prijetna senca — vsega tega dovolj. In takih nasadov je vedno več po vsej širini Avstraliji.

Ko opozarjam na te reči, seveda ne mislim reči, da ob njih kar gladko pozabimo prelepo Štajersko z njenimi bogatimi vinskimi goricami. kjer ob času trgatve pojo klopotci ob spremljevanju godbe čričkov. Ne mislim reči, da pozabimo Pohorje z njegovimi gozdovi in še mnoga druga enaka pogorja. Seveda tudi ne bomo pozabili prelepe Gorenjske, kjer pojo ruševci in se sprehajajo brzonoge divje koze in gamsi, kjer izvirajo šumeči potoki — o, seveda bi si z njihovo bistro vodo želeli še in še pogasiti žejo...

Namen mojega pisanja je, da bralce, ki se bodo potrudili prebrati ta odlomek, opozorim na nekaj krajev v Viktoriji in NSW, ki vsaj nekoliko sličejo našim krajem doma. Kdor živi v pustem in neugodnem okolju, si bo morda mogel ogledati take kraje in si izbrati bivališče tam, kot pravi Prešeren v Lepi Vidi: Če jim dobro ni, žerjavi se čez morje dvignejo, in ti z mano pojdi srčno si ozdravit rano...

Tako se je godilo nama z ženo, ko sva nedavno zapravljala čas v planinah Blue Mountains blizu Sydneya. Sedela sva pri mizi v restavrantu v Katoombi, zrla v svetlo modre planine v daljavi, vdhavala svežo hladno sapico, pa se je nama pojavila misel: Kako bi bilo, če bi se preselila sem v bližino teh planin?

Ne bi bila napačna ideja, vendar bi prej še rad videl nekaj koščkov sveta v sami Viktoriji in jih popisal za MISLI.

Ko so razglasili kraljev odlok in njegovo odredbo in so zbrali v prestolnici Suzi mnogo mladenk pod Egejevo nadzorstvo, so spravili tudi Estero v kraljevo hišo pod nadzorstvo Egeja, varuha žen. Mladenka mu je ugajala in si pridobila njegovo naklonjenost. Zato se je podvzval, da ji je dal vse, kar je potrebovala za nego svoje lepote in za živež ter ji dal sedem izbranih deklic iz kraljeve palače. Tudi jo je prestavil z njenimi deklicami v najboljši oddelek ženske hiše. Estera pa ni razodela svojega ljudstva, ne svojega rodu, ker ji je Mardohej ukazal, naj o tem nič ne govori.

Mardohej se je dan za dnem sprehajal pred dvoriščem ženske hiše, da bi zvedel, kako se Estera počuti in kaj se z njo godi.

(Dalje pride.)

Z BENGALSKIH POLJAN

Poroča

Misijonar č. g. Stanko Podržaj

SLEPOTA NAD SLEPOTO

GONEŠ JE IME HIŠNEMU BOGU skoraj vsake poganske družine v Bengaliji. Kakšen je? Upodablja ga s slonovo glavo in ga imajo za boga modrosti. Tudi javno ga zelo častijo. Kako je postal bog modrosti, pripoveduje mična družinska zgodba z indijskega Olimpa, himalajske gore Kojlaša.

Bog Šiva nima lastne palače. Živi na gori, ker ga je tja pregnal njegov božanski tekmeč Brama. V boju za prvenstvo je namreč Šiva Brami odsekal eno glavo, vseh pa ne, je moral prej sam bežati pred hudim tekmečem. Na gori torej živi Šiva z ženo Durgo in štirimi otroki:

LAKŠMI je boginja sreče in bogastva. Če hoče Indijec pohvaliti mlade, jim reče "lakšmi-fant" ali "lakšmi-dekle". Včasih tudi odraslim prisodijo naslov: Lakšmi — mož, lakšmi — žena. Še mene je nekoč doletela čisto napričakovana pohvala: lakšmi — Father!

SARASVATI je boginja umetnosti, njen starejši brat GONEŠ nam je pa že znan.

KARTIK je mlajši brat, je pa vrhovni poveljnik cele armade bogov.

Svete knjige pripovedujejo, da sta se nekoč Goneš in Kartik sprla. Začela sta tako vpiti, da se je oče Šiva oglasil: Čemu se prepirata? Kartik ves razburjen hoče vedeti: Oče, ali nisem jaz modrejši od Goneša? Preden more Šiva do besede, zatrdi Goneš mirno: Čisto gotovo ne! Kajne, oče, da sem jaz modrejši?

Gospod Šiva smehljaje razsodi: Dobro, pomerita se. Kateri od vaju bo hitreje obhodel ves svet, bo dokazal, da je modrejši.

Kartik se je takoj navdušil za tekmo in nemudoma osedlal jezdnega pava, dočim je Goneš počasi osedlal svojo družico na potovanjih — debelo podgano. Šiva namigne: "Pripravljena? Start!"

In že Kartik odrči na pavu in izgine na obzorju. Goneš pa le z glavo strese in globoko vzdihne. Šiva ga začudeno pogleda in se vsede. Goneš zajaha podgano, jo zaobrbe in objaha sedečega šivo. Nato spet razjaha in mirno čaka.

Kmalu se prikaže na nasprotni strani obzorja Kartik na svojem pavu in zmagoslavno razjaha. Prepričan je da Goneša še dolgo ne bo za njim. Kako se pa začudi, ko zagleda brata, ki se skriva za očetom šivo. Napol prezirljivo, napol v negotovosti vpraša:

"Ali se nisem jaz prej vrnil? Ali nisem torej modrejši?"

"Ne, Kartik", odgovarja Šiva z nasmehom "Goneš je modrejši. Ti si frčal okoli sveta, Goneš je pa objezdil mene, svojega očeta. Dobremu sinu pomeni oče toliko, kot ves svet — njegova modrost se je izkazala."

Kartik je priznal svoj poraz in brata objel. Od tedaj velja Goneš po vsej Indiji za boga modrosti.

Ostane nam vprašanje, zakaj dajejo Gonešu na podobah slonovo glavo. To pa razloži druga zgodba.

Preganjal ga je zli duh z imenom Šoni, ki je prav za prav planet Saturn. Zasovražil je Goneša do take mere, da mu je z golim hudobnim pogledom razčesnil glavo. Da je ostal živ, je bilo treba najti drugo glavo zanj — prvo bitje, ki bi utegnilo biti pri roki, naj mu jo da. In se je zgodilo, da so našli v bližini slona, mu vzeli glavo in jo nataknilo Gonešu.

Preprosta reč, ali ne? Ko bi le ostalo pri takih prijaznih zgodbicah in ne bi ubogi pogani teh svojih namišljenih junakov razres po božje častili!

Darovala sta za g. misijonarja:

G.V. (NSW) £ 10-0-0

Franc Rožanec . . . £ 1-10-0

Bog povrni! Priporočamo se še drugim.

Misli, March, 1961.

naslednika! Pa tudi v Perthu samem se je smrt strahotno zapletla med naše. Še je v živem spominu nenadna smrt Franca Povšina, ki zapušča mlado vdovo s štirimi otroci, podpore potrebno in vredno družino, že je smrt ugrabila zopet marljivega skrbnega družinskega očeta vrtnarja Jožeta Filipiča; k sreči je družina preskrbljena, pet otrok skoro odraslih in v lastnih poklicih; na obširnem vrtu se bo morala truditi žalujoča vdova s sinom in hčerko, ki sta skoro še šolarja; z božjo pomočjo bo šlo! Skoro istočasno tekmo mojega bivanja v Perthu v januarju se je smrtno ponesrečil vsem Slovincem dobro znani in priljubljeni Dunajčan Hans Sallinger; o polnoči ga je na nevarnem križišču zadel zločinski avto poln mladcev. Prišel sem prav za pogreb svojega dolgoletnega prijatelja, ki me je dostikrat vozaril za božji lon. Prav tedaj se je vršil tudi pogreb Martina Zoriča, restavraterja v Bassendeau, po svoji žalujoči soprogi Slovenki z nami tesno povezanega. In sedaj pravkar prinaša pismo žalostno vest, da je v najboljših letih v Perthu v Hospitalu preminula gospa Marija Olbrich-Jovanovič, Avstrijka, ki je bila kot posestnica Bell-Cafe ja v Boulderju in pozneje Hostela v Bunbury z mnogimi Slovenci prijateljsko povezana; nadejala se je ozdravljenja v planinski domovini, kamor je pripravljala polet. Bog jo je poklical v večno domovino. Gostoljubno gospo Marijo sem s sv. zakramenti pripravil na njen zadnji polet, bilo je to pot tudi moje poslednje duhovniško opravilo. Vsem, ki ste vzeli slovo od te solzne doline, večni svit in mir! Vam žalujočim zaostalim sožalje in božjo tolažbo!

ACTS of GOD, naziva angleška govorica nesreče, kot so požari ali povodnji. Vseh ted nezgod kar mrgoli letos v W.A. Ogromen bushfire je do tal uničil lepo naselje nad 50 hiš, z bolnico, cerkvami in šolo vred. Nekaj ožganih dimnikov, avtov in trakov, kamnov in zvite pločevine nekdanjih streh in ograj v bivšem Dwellingupu... daj vsem močen opomin. Treba iztrebiti bush vsaj pol milje okoli naselij in hiš in opustiti nevarno navezanost na narurne parke med hišami in okoli njih! Četudi je prebivalstvo z ognjem skrajno previdno, bushfire lahko povzročijo sončni žarki, ki ogrevajo steklenico ali kovinasto dozo. To je žalostni nauk tragedije, ki bi se nikoli ne smela dogoditi. Zbudila pa je tudi mnogo človeškega sočutja, kar v eni sami noči so nabrali na T.V. 30.000 £, darovanih je bilo tudi cele gore oblek, hišnih potrebščin in oprav. Malo zatem so nastale široke poplave na visokem severu, v rodovitnem Carnavemu, kjer mnogo Dalmatincev pioniri in

vrtnari s tomatami in bananami. Sedaj zopet čitamo o silovitih ciklonih, ki brzijo s 100-miljsko naglico preko pokrajin in položijo mnogo naselij v prah. Vzhodno od Perth, komaj 22 milj od City, v Kalamunda gričih razsaja strahoten bushfire, da je sam Perth zagrnjen v dim. Seveda nevarnosti za Perth in okoliška mesta ni, a narodno premoženje bo utrpelo težko škodo, saj je znašala gmotna škoda samo v Dwellingupu nad pol milijona £!

Kako je treba pravočasno strebiti posestvo in farmo ter sprostiti poslopja iz objema busha, nudi zglede Sokličeva sadna farma v Kenwicku ali živinska farma gospe Berte Lederer v Belmontu. Bili smo tam s Supancovimi, ko je v Belmontu, 8 milj od Perth, razsajal bushfire: uničil je telefonske in električne napeljave, gorele so ceste. Do sproščene Ledererjeve domačije in živine ogenj ni mogel, gospa Berta pa se je požrtvovalno trudila s svojimi tremi korajžnimi sinovi, da reši dve hiši svojih sosedov, ki so bili z doma; ta silni trud se je tudi zares izplačal. Rdeče je žarelo nebo, strahotno so plapolali plameni v noč, vročina nas je pekla. Srečni smo bili, da ni bilo nesreč. Bush bo zopet pognal, pokrajina bo ozelenela, ko se vrne — jesen! Koliko varnejše, udobnejše življenje imajo prebivalci večjih in manjših mest!

NADALJNI DAROVI ZA SKLAD

(Do 1. marca)

- £ 3-0-0: Anton Hercog;
 £2-0-0: Kocjan Kobal, Maks Hartman;
 £ 1-10-0: Roman Perko, Iva Drčar;
 £ 1-0-0: Al. Mihič, Štefa Smole, Mirko Ritlop, Janez Bogataj, Al. Hrast, Danilo Mržek, Vinc Maurič, Vlado Racman, Jožefina Hribar, Frank Lunder, Franc Soklič, Fr. Bresnik, Karl Bezjak, Stane Vrtačič, Anton Brne, Anton Baša, Polde Slokar, Stane Kragelj, Jože Cej, Ivan Maurice, Ivan Kobal, Ivan Habor, Stan Zitterschlager, Angela Dodič, Jakob Robar, Rudi Drčar;
 £ 10-0-0: Fran Komar, Zora Svetina, Anton Brumen, Al. Supanz, Vera Zadnik, Zvonko Gorjan, Frank Frigula, Marija Slokar, Ivan Figar, Jožef Kavaš, Štefka Fretze, Štefan Sernek, Matilda Kajnc, John Skočir, Tone Mlinarič, Al. Pungercar, H. Lavrenčič, L. Cnazutti, O. Vidmajer, Iv. Stanjko, Angelo Bajt, J. Marinček, H. Muster, Fr. Bregantič, Fr. Žičkar Jr., Evgen Brajdot, Frank Kermolj.

Kot zmerom: **Prisrčna hvala in Bog obilno povrni vsem!**

NADŠKOF UJČIČ SI DELA UPANJE

KOMUNISTIČNI REŽIMI NA POLJSKEM, Madžarskem in čehoslovaški so bili v stiski, ko so dajali Cerkvi koncesije. Ko so stiske minule, preklicujejo koncesije.

In v Jugoslaviji? Ali ni Titov režim v veliki gospodarski stiski? Ali nimajo morda prav tisti gospod. strokovnjaki, ki trdijo, da je Titov režim pred gospodarskim bankrotom? Da se gospodarsko obdrži, je jugoslovanski režim pripravljen spremeniti gospodarski sistem Jugoslavije in vnesti bistvene spremembe v carinski in denarni sistem ter uvesti nove devizne reforme. Vse to pa je priprava poti za sprejem v GATT (General Agreement On Tariffs And Trade — Splošni carinski in trgovinski sporazum).

Istočasno, ko si Titov režim prizadeva, da bi se gospodarsko rešil s pomočjo Zapada, kaže izredno prijazno lice možnosti zboljšanja odnosov med Jugoslavijo in Vatikanom. Koncem prejšnjega leta je bila delegacija jugoslovanskih škofov z beograjskim nadškofom dr. Ujčičem na čelu štiri tedne v Rimu in je prinesla tja predloge Titove vlade za zboljšanje odnosov s sveto Stolico. Rimski list "Il Tempo" je 19. decembra 1960 objavil zanimivo izjavo dr. Ujčiča, kjer pravi med drugim: "Danes je mnogo dobre volje tako na strani katoliške Cerkve, kakor na strani jugoslovanskega režima. Med obema je pa tudi mnogo obojestranskega razumevanja."

"NAJ NEKDO ZAKRIČI!" Tako je zapisal dr. Janžekovič v NOVI POTI, ki je glasilo Círilmethodijskih, vladi sprejemljivih slovenskih duhovnikov doma. O čem naj nekdo kriči? Sam pove: SLOVENCIM SMO TIK PRED TEM, DA BOMO ZAČELI IZGINJATI Z ZEMLJE, KAJTI KRIVULJA, KI KAŽE ŠTEVILO ROJSTEV, JE USMERJENA SAMO NAVZDOL. TO JE SUROVO DEJSTVO. — Ko je tako, bi pa res bilo treba kričati. Naj bi Janžekovič poskušal "zakričati" rajši v dnevnem časopisju, ki je za tiste, ki "rojstno krivuljo usmerjajo navzdol", ne pa v glasilo duhovnikov, ki niso poklicani to "krivuljo" usmeriti spet navzgor... Sicer so pa duhovniki na poziv škofov precej primerno "zakričali", ko so že večkrat bra-

Ko je nadškof dr. Ujčič nato govoril o željah jugoslovanskih katoličanov ter o Círilmethodijskem durštvu, v katerem naj bi bilo včlanjenih okoli 30 do 40% katoliških duhovnikov v Jugoslaviji, je svoja izvanja zaključil takole: "Končno bi rad povedal, da se je po smrti kardinala Stepinca pojavilo mnogo znakov v izboljšanju odnosov med jugoslovansko državo in Cerkvijo. Izjave hrvatskih in slovenskih komunističnih voditeljev pa vedno bolj utrjujejo upanje, da je vlada zavrгла politiko preganjanja katoličanov".

Če primerjamo razvoj dogodkov na Poljskem s sedanjim stanjem v Jugoslaviji, pridemo nehoti do zaključka, da je komunistični režim podoben vijaku. Kadar nima težav, privija in privija. Ko pride sam v težave pa popušča in popušča. Popušča vse dotle, da se opomore.

"Svobodna Slovenija"

PASIONSKE IGRE — Kristusovo trpljenje — bomo videli te dni po večjih mestih širom po Avstraliji. Nekak Oberammergau v miniaturi. Toda igralci ne pridejo z Bavarskega, prifrčijo iz Brisbane, torej domač pridelek. V Brisbane samam so začeli s tem leta 1958 in nadaljevali v naslednjih dveh letih. Uspeh je bil vsako leto večji in tako se jih je polotila želja in volja, da bi šli kam "gostovat". In so res uredili. Brisbanečani bodo "šli" z aeroplanom TAA na razne kraje, povsod bodo pa nastopali z njimi skupaj tudi lokalni igralci. V Melbournu bodo igrali 15. in 16. marca, v Adelaidi 17., v Alice Springsu 18., v Perthu 20., v Sydneyu trikrat: 22., 23., in 24. marca. Za veliki petek bodo spet doma in nastopili v Brisbane kot vsako leto.

li s prižnic tak ali podoben pastirski list, kot ga prinaša naš letošnji BARAGOV KOLEDARČEK. Kaj bolj glasno "zakričati" se ne da — niti sam Janžekovič ne poskuša, ker ve, da bi mu komunisti hitro potisnili v odprta usta tako trdo pest, da bi jih ne mogel nikoli več zapreti. Kdo naj torej "zakriči"? Če se slovenski ljudje ne bodo sami od sebe zresnili in se zavedeli, kam jih vodi komunistično "svobodoljubje" poleg vsega drugega tudi v zadevi splavov in podobnih reči, bodo pač "juznjaki", ki polnijo izpraznjena mesta v Sloveniji, v doglednem času "zakričali": Pri nas "rojstna krivulja" gre še vedno navzgor, hočemo svoje mesto na soncu — v Sloveniji...

Vampec:

MIHA TULIBACKIJ GA RES PIHNE

IMAM ŽE VEČ LASTNIH SPISOV za MISLI, pa se zmerom bojim, da bo p. urednik spet rekel: OGLAS ali pa nič... Moj žep pa ima tudi dno... Pa me je ponovno rešil iz zadrege prijatelj Trebušnik, ki mi je poslal NAŠO LUČ. Kje jo je dobil, ne pove. Na tihem si mislim, da pri pri Molanovih, vem pa ne. In piše v njej g. J.J., ki je prav gotovo učitelj Janko Jankovič na Francoskem, kakšno slovenščino pišejo njegovi učenci, ko jim da pisati naloge. Bom nekaj tega izpisal — uredniku se pa to pot ne bo treba bati, da bi še "skrat" kaj poonegavil...

Učenci so torej dobili nalogo, da opišejo, kakšna je jesen. Učenec Miha Tulibackij je napisal tako:

Ku je bla jezen, so na naši češpi zrasli slatki varejhi, zato ku češpa nej bla češpa ampak voreh, pa smo jej vselih rekli češpa, zato ku je včasih tam rasla češpa jn šele ku se je pasušila je iz nje zrasu voreh.

Za ano rejč pa jezen nej dobra, zato ku tarkat zašne šula. Te sm se pa jest zmeraj bav kukr une unga križe. Če sm le mogu, sm jo pabrav v huosto namejsti v šulo. Tu se reče zdej, ku hodim k vučiteljni, ne dejlam več tega, zato ku sm bel pameten, še bel pa ztu, ku se ga bajim. Vučitelc se pa nisem bav, čeglih su ble žleht. Vejste tista ta mala je bla sitna, kukr tistu ku se na smej zapisat. Palco je jimejla, za vušesa je vejkla in za ta slatke. Jest sm biv močan bel ku ona, pa kaj pomaga, ku je jimejla ona komando.

Ankrat sm hlečev in držev hlavo na tleh, ona pa je z ano palco toukla pa tismi, ku se sedi. Nekaj vad straha nekaj pa vad jeze, sm se biv an malu zadriv in zapiskav. Razret se je smejav, ona je pa toukla, toukla jn toukla. Mene je na vse zadnje zagrabra strašna jeza taku, da sm ustov, primu vučitelco jn jo vrgu v kot. Jokala je jn tekla po vučitelna. Ta je precu vidu kaj je in je tekla: Fant, vad zdej naprej boš muj, če boš pa djav: Fant, vad vrgu v kot, boš pa vad žendarju. Taku še mene vrgu v kot, boš pa vad žendarju. Taku sm kar naankrat pršu v ta viši razret.

S gaspudam vučitelam sva pa prjatla. Pa bajim se ga bel, čeglih ne taku kukr vučitelce in čeglih malu touče. Tuti v hosto ne hodim več jn vidim, da je jezen res an lep tetni čas. Še mojmi strici se dopade, zato ku tarkat vinu hrstijo, on je pa kar naprej žejn. Pravi da zmirej Boga prosi, da bi ratalu murje vinu jn da bi se on spre-

Misli, March, 1961.

menu v ano veliku ribo, da bi lahko zmerej in veliku piv.

Prej ku naredim ta zadnjo piko, morem pa še nekej povejdat. Lejtašnje jezen sem huđu zadovoln. Tega je pa uržeh moje stara mama, ku je pred enim mejscem vmrla. Pa ne zatu ku je vmrla, sej je bla dobra jn mi je zmerej dala kešn cukrček za lizat. Vejste, tarkat ku je biv pagreb, je bržu tud nejn brat, muj ta stari stric tam iz Bozne in Tersegavine vad nekot. Če sm prav zastopu, je tu tam pr Trsti al pa na Štajerskem. Ta stric, ki nič ne pije al pa samu en malu, je šev v šulo prašet, kakšn de sm jn vučitelj je reku, da fajn. Debelu se je zlagav, pa nič ne zaumerim, še fejst se mi zdi jn trici se je mende tud fejst zdejlu, zatu ku je reku: Fant, ku bu zašela druga jezen, boš šou pa z mana. Nič ga nisem prašev, kam jn kaj bom dejlav, sej stric je vad sile kunšten jn ima marskašno za ušesi. Zatu vem, da bo gledov, da bo dobro za me. Bozno bom vidu in Hersagavino in Trst jn Štajersku, pa šif bom vidu jn tistga gaspuda, ku šif al barko, kukr se reče pa slavensku, regira taku, da kadu spret jn zat gre pa naprej, dakar se ne ustavi. Tu bo lušnu drugo jezen!

Zdej pa skančam in se padpišem. — Miha Tulibackij.

Slovensko društvo Sydney
v a b i n a

TRADICIONALNO VELIKONOČNO ZABAVO

Velikonočni ponedeljek 3. aprila
ob 6. zvečer

PADDINGTON TOWN HALL, Oxford St.
Ples, prosta zabava, srečolov
(Pijačo prinesite s seboj.)

Prispevek pri vratih: gospodje 10/-
dame 5/-

VSI DOBRODOŠLI! člani prosti

Z A D E T O A L I Z G R E Š E N O ?

V svoji dolgi oceni letošnjega ZBORNIKA v Ameriški Domovini je zapisal Karel Mauser:

"V poglavju Izseljenski letopis je prvi p. Bernard Ambrožič s svojim slikovitim jezikom in svojo fino satiro: Mnenja o Avstraliji in njenih Slovincih."

Tako je torej njegovo mnenje o "Mnenjih". Pa to sem prepisal le zato, da znova opozirim na PRIJAZNO VABILO, ki ga je prinesla naša februarška številka na strani 44. Pa ga spet preberite in — — — ????

NEW SOUTH WALES

Bass Hill. — Pred kratkim sem čital knjigo TONČE S SLOMA. Bral sem jo na vlaku in se tako zatopil vanjo, da sem se predaleč zapeljal. To se mi drugače nikoli ne zgodi. Na koncu knjige je zapisano, da bo ta ali oni rekel: povest je dolgočasna in v njej ni nič zanimivega. Jaz pa to knjigo prav obratno presojam. Čital sem že mnogo knjig, ki res niso imele nič kaj zanimivega v sebi, ta se mi je pa zelo dopadla. Je pač tako, da se nekaterim dopade ta knjiga, drugemu pa druga. Saj tudi ta knjiga jako zanimivo opisuje, kako imajo razni ljudje tako mišljenje in nazore, kak drug pa vse pojmuje drugače. In kako neki ljudje mirno prenašajo gorje in trpljenje, kako nekateri hrepene po sreči in časti, pa ne v pravem smislu. Res je knjiga lepa za vsakega, ki si želi dobrega branja. — **Mirko Rakušček.**

Fairfield West. — Zopet se je znašla zdevetožvižena fiziološka luščina za naše prelepe MISLI in jo pošiljam v SKLAD. List je res vreden vse podpore. Ker ne poznam ne špelce ne Vampca, se ne bom spuščal z njima v prepire, namesto tega pa prosim urednika, da bi priobčil mojo zahvalo vsem, ki so me obiskali, ko sem bil "na hrbtu". Zdaj sem zopet na nogah in veselo žvižgam. Tudi pojem in si pomagam z nogama, kakor da nista leseni, ampak moji lastni. Hvala Bogu za vse. Sedaj končam in pozdravljam vse čitance lepih MISLI. — **Devetovižnik Polde Slokar.**

Fairy Meadow. — Ob spominih na lepe sončne dneve v oktobru 1951, ki so snovali življenje našemu priljubljenemu listu MISLI, naj izrečem v tem letu desetletnice iskrene čestitke. V tistem mesecu je bilo, ko potrka nekdo na vrta našega doma in, ko odprem, stoji pred mano naš bivši dušni pastir v Münchenu na Bavarskem. Neznansko presenečen vprašam: Odkod pa Vi in kam? Odgovor: Dober dan sem vam prišel voščit. Bil je seveda p. Beno Korbič. Ko se začnemo razgovarjati v hiši, nam je nekoliko očrtal, kaj je nujno potrebno storiti, da rojake v tej novi domovini socialno in versko povežemo: začeti je treba z izdajanjem lastnega glasila... Po mnogih naporih

Od leve na desno: Franc Žičkar, Olga Žičkar, P. Beno Korbič, Polda Heric, Stanko Heric

sta p.p. Beno in Klavdij uspela. Kar se tiče imena na MISLI, se mi zdi, da je bilo rečeno, da se je zbralo v kuhinji neke slovenske družine samo pet oseb in v tisti kuhinji so skuhal listu ime. Ime so torej imeli, nič napačno ime, ali s tem je bilo še malo doseženega. Treba je bilo dela in pomoči. Rojaki razkropljeni po novi domovini, da drug za drugega ni vedel. Po bridki in trnjevi poti je bilo treba zbirati imena in naslove. Toda pregovor pravi: Korajža velja, pa čeprav pot obliva obraze. List se je dal ljudem spoznati in se priljubil, ni odnehal, pač pa zelo napredoval. Za velikoboljšanje in redno izhajanje se imamo seveda v največji meri zahvaliti sedanjemu uredniku in upravniku (... Ur.). Prilagam sliko iz tistih časov in pozdravljam. — **Stanko Heric.**

VICTORIA

Seddon. — Prav veseli smo poslanih mohorskih knjig, lepa hvala. Imeli smo sicer prav te dni neznošno vročino, ki nam je pobrala precej

šnjo mero volje do dela in branja. Vendar si vsaj ob večernih prostih urah privoščimo nekaj oddila s knjigo v roki. Imel bi zdaj eno prošnjo. Rad bi zvedel za naslov Toneta Bratuža, ki je doma iz Nove Gorice in je prišel v Avstralijo 1. 1952. Bival je menda v Adelaidi, pa nisem mogel dobiti stikov z njim. Drugi, ki ga iščem, je pa Jože Madon iz Avč pri Gorici. Je tudi v Avstraliji in sicer od 1. 1953. Tudi ta je bival svoj čas v Adelaidi. Hvaležen bom, če bom mogel dobiti naslove, ker vem, da bo obema drago, če si zopet obudimo spomine na težke dni, ki smo jih preživeli skupaj v taboriščih Bagnoli in Marcatello na Laškem. Pozdravlja vse rojake **Janez Skočir**, 24 Princes St., Seddon, Vic.

WESTERN AUSTRALIA

Wundowie. — Nepopisno ste me, kot novega naročnika, razveselili z listom MISLI, ki prinaša prav tako čtivo, kot si ga človek želi v tujini. Zdi se mi, da je težko najti sličen list med našimi rojaki po svetu. Torej želim MISLIM, da bi nas še dolgo razveseljevale in napredovale. Z vsem veseljem prilagam funt za SKLAD, pa še bom, če Bog da. Naj pa ob tej priliki izrečem tudi iskreno zahvalo za trud, ki ga ima z nami č.g. dr. Mikula. Kaj takega zmore le goreč dušni pastir, ki ga nič ne ostraši, čeprav so njegove ovčice vsepovsod razkropljene. Obenem želim vsem rojakom zelo vesele velikonočne praznike in obilo pirhov. Najbolj pa tistim, ki so prišli z ladjo CASTLE FELICE v juniju 1958. Kje ste? — **Tone Resnik**, P. O. Wundowie, W.A.

QUEENSLAND

Brisbane. — Slovenski večer, ki ga je priredil pevski zbor 11. febr., je lepo uspel. Dohodek: £ 20-10-0. Cerkevni zastavi sta zdaj plačani, računi bodo objavljeni pozneje. — Pevski zbor ima v načrtu prireditev zopet za soboto po veliki noči (8. aprila). Dobiček je namenjen za nabavo šolskih knjig dijaku **Borisu Vuga**, sinu pokojnega Cirila, ki je bil prvi organizator družabnih večerov med tukajšnjimi rojaki. Vstopnice: gospodje 25 šil., dame 10. Vsi lepo vabljeni! — **Stanko Sivec**.

IZ MATIČNIH KNJIG NSW

Krsti

V PADDINGTONU sta na isti dan, 12. febr., prejeli krstno prerojenje dve srčkani deklici:

Silvana Jolanda, prvorojenka Pavla Strgarja in Jolande, r. Venika. Botrovala sta Branko in Albina Kalc.

Helena Marija, prvorojenka Antona Popopata in Bernarde r. Baša. Za botra sta bila Anton Baša in Angela Tamtini.

V SYDNEYU, St. Patrick, je isti dan postal otrok božji Andrej Ludvik, prvorojenec Ludvika Šmuca in Valtraude, r. Čerpeš. Botra sta bila Otmar Raner in Justina Sabolevski.

V EARLWOODU je pri krstu dobila ime Marija Ana prvorojenka Ludvika Veliška in Marije r. Kapa.

V PETESHAMU so 11. febr. krstili prvorojenka, ki sta ga dobila Gildo Valčič in Marta r. Vrh. Ime mu je Davor Josip.

V SYDNEYU, St. Patrick, je bila krščena 12. marca Slavica Marija, prvorojenka Ludvika Gašpar in Marije r. Zamodič. Botrovala sta Franc in Terezija Matuš.

V BELMORU pri sv. Jožefu je 2. marca oblila krstna voda Sandro Brigido, drugorojenko Danila Mariniča in Petronile r. Square. Za botro je bila Sonja Marinič.

Vsem malim in njihovim staršem prisrečne čestitke!

Poroke

Iz Wollongonga sta prišla k poroki v Sydney Franc Javšovec, doma iz Stročje vasi v Prekmurju, in Ivanka Vučko, doma iz Ljutomera. Bilo je v nedeljo 19. febr.

V Earlwoodu sta si pred ondotnim oltarjem obljubila zakonsko zvestobo Ivan Lajh iz Osjeka in Marija Černe iz Semiča. Bilo je 18. febr.

Obema novima zakonskima paroma iskrene čestitke.

NOVE UGANKE

KRIŽANKA

1	2	3	4	5	6	7
8						9
10						11
12				13		14
15						16
17	18	19		20		

Vodoravno

- 1 slovenska gora
- 2 kraj v Beneški Sloveniji
- 9 soglasnik
- 10 velika delavnica
- 12 Kajfov tast
- 13 samoglasnik
- 14 predlog
- 16 da ali — —
- 17 "depozit"
- 20 spada k družini

N a v p i č n o

- 1 brema
- 2 moško ime
- 3 lurška reka
- 4 žensko ime
- 5 teža blaga v zaboju, ko odšteješ težo zaboja
- 6 najkrajša črka
- 7 moralen
- 16 je ali — —

Poročilo župnije

Neka župnija je po novem letu podala poročilo, ki je bilo tako:

"V naši župniji je bilo lani krščenih 77 otrok, 45 dečkov in 32 deklic. Birmancev je bilo 63 — 27 dečkov in 36 deklic. Prvoobhajancev smo imeli 49 — 20 dečkov in 29 deklic. Porok je bilo 24 — 24 ženinov in 24 nevest. Mrličev smo pokopali 17 — 9 moških in 8 žensk."

Kaj bi lahko poročevalec v tem poročilu — izpustil?

Packasta

PINO PIPEC POD KAPO IZ ROK URCE KAKA: POK!

Če prevržeš zloge, dobiš znana dva verza, ki nista nič packasta.

DARUJE V "TRNOVSKI SKLAD"

Dr. I. Mikula

PRIMČEVI V BURWOODU SO SE VRNILI z obiska v Ilirski Bistrici. Vsi navdušeni za svojo ožjo domovino so pravili o prenovitvi cerkve v Trnovem. Težak tucat milijonov dinarjev bo stala. Pa smo se menili, če ne bi kazalo potrskati tudi na srca tukajšnjih Trnovčanov, Bistričanov in drugih tam okoli. Saj je Avstralija polna rojakov iz tiste okolice. Vsi znajo peti domačo pesem:

Lepo mi poje trnovski zvon,
Svet' Peter je njegov patron...

Torej — TRNOVSKI KLAD! Pa ne mislite, da ga šele mi ustanovljamo. Je že ustanovljen, le "odebeliti" ga je treba. Ustanovil ga je NEIMENOVAN rojak iz Morewella, Vic., ki je pisal:

"Pred časom me je rezveselila novica, da v Trnovem popravljajo cerkev. Glavni oskrbnik je dekan g. Viktor Berce, pomočnik župnik g. Lado Pirih. Pošiljam £ 30 (beri in reci trideset funtov) in prosim, da jima pošljete ta moj prispevek. Zelim pa ostati — Neimenovan..."

Mož z nami vred ni bogataš, preprost delavec je, ima pa plemenito srce. Tudi vi drugi ste taki, Trnovčani, Bistričani itd. Zbirajte za TRNOVSKI SKLAD na sestankih, zabavah, svatovščinah itd — in sami po najboljših močeh darujte. Prispevke hvaležno sprejemata gg. dekan in župnik v Trnovem, v Avstraliji pa podpisani.

Skrb za lepoto domače hiše božje vam bo naklonila hvaležnost vseh, ki se vas bodo spominjali pri molitvah v prenovljeni cerkvi, božji blagoslov vam pa tudi ne odide.

Dr. Ivan Mikula
Convent S. Heart
Rose Bay, N.S.W.

Misli, March, 1961.

**GOTOVO VAM JE ZNANO, DA ROJAKI
PO ŠIRNI AVSTRALIJI**

z največjim zaupanjem naročajo

DARILNE POŠILJKE

živil in tehničnih predmetov (bicikli, mo tocikli, scooterji, mopedi, radijski in televizijski aparati, fridžideri itd)

ZA SVOJCE V DOMOVINI
pri tvrdki

**STANISLAV FRANK
CITRUS AGENCY**

**68 ROSEWATER TERRACE
OTTOWAY, S. A.**

Telefon: 4 2777

Telefon: 4 2777

Svojim naročnikom križem kražem po Avstraliji voščimo

VESELO VELIKO NOČ

Ne glede na to, ali naročajo darilne pošiljke pri naši tvrdki, dajemo rojakom **ZASTONJ** navodila in nasvete v zadevah, ki spadajo v poslovanje naše ali sorodnih tvrdk.

DARILNE POŠILJKE LAHKO NAROČATE TUDI V BODOČE PO VELJAVNIH CENIKIH KATEREKOLI TVRDKI Z DARILNIMI POŠILJKAMI. NA TA NAROČILA 5% POPUSTA.

Poštne money ordere na ime S. Frank, P.O. Adelaide, je poslati skupno z naročilom.

V vseh potrebah se obračajte na tvrdko

Vašega zaupanja:

STANISLAV FRANK

68 ROSEWATER TERRACE, OTTOWAY, S.A.

ki je vodilna agencija za darilne pošiljke v Avstraliji

SOLIDNOST — POPOLNO JAMSTVO — BRZINA —
so značilnosti našega poslovanja.

VELIKA NOČ JE TU!
VSEM SLOVENCEM ŠIROM AVSTRALIJE
JE ZNANO
DA JE NAJBOLJE NAROČATI
DARILNE POŠILJKE PRI TVRDKI

Dr. J. KOCE

G.P.O., BOX 670 PERTH, W.A.

KI JE NAJSTAREJŠA IN NAJVEČJA SLOVENSKA TVRDKA:

- A.) ZA DARILNE POŠILJKE VSEH VRST (HRANE IN TEHNIČNIH PREDMETOV)
- B.) ZA VPOKLIC DEKLET (ZAROČENK). VSEM TISTIM KI NAROČAJO PAKETE PRI NAS, DAJEMO INFORMACIJE ZASTONJ.

ČE NIMATE PRI ROKI NAŠEGA CENIKA, LAHKO NAROČITE DARILNO POŠILJKO PO CENIKU KATEREKOLI TVRDKI Z DARILNIMI POŠILJKAMI.

PRI NAS LAHKO NAROČITE TUDI GRAMOFONSKE PLOŠČE, SLOVARJE, VADNICE ANGLEŠKEGA JEZIKA, SLOVENSKE KNJIGE (KNJIGA "DOMAČI ZDRAVNIK") I.T.D.

Da ima naša tvrdka še vedno neomajno zaupanje naših rojakov, je najboljši dokaz dejstvo, da smo o Božiču imeli več naročil za Slovenijo kot katerakoli druga slična tvrdka v Avstraliji.

V A Ž N O Vsi tisti rojaki iz Slovenskega Primorja, ki so zapustili prejšnjo zono A. in B. pred 10.9.1947 in jim je bilo premoženje zaplenjeno, se naj obrnejo na Dr. J. Koceta radi akcije za vrnitev njihovega premoženja (hiš in posestev). Tudi rojaki iz ostalih krajev Slovenije bodo dobili brezplačno zadevne informacije.

DR. J. KOCE

G.P.O. BOX 670, PERTH, W.A.

Zastopnik za N.S.W. Mr. R. OLIP, 65 Moncur St., Woollahra, N.S.W.
Tel. 65-9378

Zastopnik za Viktorijo. Mr. J. VAH, 2 Kodre Str., St. Albans, Vic.
Tel. FB-4806